

Палац Бадені

Львівська обл., м. Буськ,
майдан Незалежності, 3

ПАСПОРТ **об'єкта культурної спадщини**

Львів – 2018

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
Департамент архітектури та розвитку містобудування
Відділ охорони історичних пам'яток

ПАСПОРТ

об'єкта культурної спадщини

Палац (Палац Бадені)

(найменування об'єкта)

вид	тип	категорія обліку
архітектури та містобудування	палац	місцевого значення

1. Дата утворення об'єкта:

1810 р. – др. пол. XIX ст. (1702 р.- пер. пол. XIX ст.)

2. Місцезнаходження об'єкта:

Львівська область, м. Буськ, майдан Незалежності, 3

3. Охоронний № пам'ятки:

775-М

4. Дати і №№ рішень, відповідно до яких об'єкт узятий на державний облік та визначено категорію пам'ятки:

Рішення виконавчого комітету Львівської обласної ради народних депутатів від
22.11.1988 р. № 393

5. Наявність охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок:

Відсутні

6. Власник:

Територіальна громада міста Буська (підстава – розпорядження Кабінету Міністрів України №475-р від 25 травня 2016 р.). 80500, Львівська обл., м. Буськ, вул. 900-річчя Буська, 1. Голова - Сліпець Ростислав Степанович.

7. Користувачі:

Не використовується

8. Охоронний договір:

Охоронний договір не укладений

9. Функціональне використання:

Сучасне	Первісне	Інші (протягом часу існування об'єкта)
Не використовується	Палац	Адміністративна споруда, військова частина

10. Історичні дані про об'єкт:

Перша достовірна згадка про палац в місті Буську датується 6 червня 1616 року. Тоді польський король Сигизмунд III підтвердив мешканцям міста колишні права та привілеї та надав, для потреб оборони, дерев'яний палац в місцині під назвою Перекоп (ймовірно, зараз це лівий берег Західного Бугу в районі сучасної площі 900-ліття Буська).

У 1655 р. війська Богдана Хмельницького дощенту спалили середмістя Буська, найімовірніше, саме тоді був спалений і палац. Згодом його відбудували вже на території т.зв Середнього міста, зробивши більш придатним для оборони. Згідно матеріалів інвентарного опису Буського староства 1698 р., до палацового комплексу входила низка господарських і технічних споруд, що оточували дідинець (внутрішнє обгороджене подвір'я) та забезпечували функціонування і оборону палацу. В'їзд був із південного боку через велику дерев'яну браму з двома парами воріт на гаках і завісах та двома гарматами на стінах. Дерев'яна будівля палацу розміщувалась у північній частині дідинця навпроти брами. Перед фасадом розташувалась галерея на шести різьблених дерев'яних колонах з балясинами, дощатою підлогою і двома хвіртками. З галереї вели двері до сіней. Ліворуч від сіней була велика столова кімната з фуговими дверима, дев'ятьма вікнами, двома кахельними печами та мурованим каміном між ними. Зі столової двері вели до кімнатки з кахельною піччю і каміном. У кімнаті був прохід до задніх сіней, з яких можна було вийти до італійського саду і задньої галереї з колонами. З сіней двері вели до великого покою (зали) з фронтом столярської роботи. У залі були 2 кахельні печі та камін, 3 нижніх вікна і 2 верхніх у фронтоні. Праворуч був ще один pokій з кахельною піччю і каміном, який вів до сіней з великим розкладним столом. З сіней вели сходи до літньої кімнати на другому поверсі, яка мала 4 вікна, кахельну піч та двері на горище. Двоє інших дверей вели до двох кабінетів, один з яких виходив вікнами на дідинець, а інший

– на італійський сад (парк). Кожен кабінет мав по 5 вікон і камін для освітлення й обігріву. Серед інвентаря палацу були 2 великих столи, 7 столів менших, 5 столиків малих, 6 лавок довгих, 40 стільців з поріччям, 97 стільців без поручнів, 1 округлий стіл великий, 7 кахельних печей та 5 камінів. З метою оборони в палаці була одна трифунтова залізна гармата з кованим ложем і дві мідні гарматки на брамі, гарматних куль та ядерних різного розміру 295.

У другій половині XVIII ст. Буськ став власністю сполонізованої родини Мірів (Мієрів), що походила зі Шотландії. Наприкінці XVIII ст. старий палац розібрали. У 1810 р. Войцехом Міром (1759-1831) було зведено новий палац, котрий власне і став прототипом сучасного палацового комплексу. Однак родинна резиденція в Буську використовувалася порівняно недовго – до 1819 р. Згодом Войцех Мір переселився у палац в Лежайську. Після смерті Войцеха від холери у 1831 р., його майно було конфісковано урядом і розпродано через аукціони для того щоб погасити величезні борги перед кредиторами. В інвентарному описі буського фільварку за 1832 рік колишня садиба Войцеха Міра, оцінена у 200 злотих, проходить як «дім житловий, званий фабрика». За даними люстрації, тоді це була мурована одноповерхова будівля під гонтовим дахом з металевими ринвами по периметру і трьома цегляними коминами. Всередині були великі сіни, 4 житлові кімнати з великими двійними вікнами і залізними пічками для обігріву, кухнею, залом, покоєм креденсовим, спіжарнею, ганком і двома склеповими мурованими пивницями. Над ганком був окремий покій на два вікна, а під ним – літня альтанка з дубових дошок.

У 1833 р маєток в Буську був викуплений родичем Войцеха Міра – Феліксом Міром.

Згідно картографічного матеріалу за 1845 рік, прямокутна в плані споруда палацу з флігелем знаходилася на лівому березі ріки, в глибині видовженого курдонеру, посеред регулярного парку з елементами англійського партеру.

В 1856 р. Буські маєтності успадкував син Фелікса – Генріх Мір який, очевидно, перебудував палац. У літературі з 1872 року споруда згадується як новий, зі смаком збудований палац графа Міра.

Генріх Мір (1829-1879), постійно мешкав у Буську і залишив палац у спадок своїй дружині, колишній львівській акторці Анні з Вієрерів (Wierer). У 1880 році вона віддала весь спадок чоловіка його племінникам Казимиру і Станіславу Бадені, синам Цицилії Мієр. Власником з цього моменту став Казимир Фелікс Бадені. Він був власником 17 маєтків, загальною площею бл. 20 тис. га., і йому вдалося досягти блискучого кар'єрного зростання в рамках імперії. У 1888 р. Казимир Бадені став намісником Галичини, з 1895 по 1897 рр. був прем'єр-міністром та одночасно міністром внутрішніх справ уряду Австро-Угорщини.

Казимир Бадені мав можливість розбудовувати родинний маєток в Буську, однак до сьогодні не збереглися документальні свідчення про такі перебудови. Як допоміжне джерело тут можуть допомогти фотографії, картографічні матеріали та плани споруди цих років.

На плані 1897 року – палац зі значними зовнішніми виступами центральних об'ємів східного та західного фасадів, двома прилеглими до палацу флігелями, громадськими спорудами обабіч курдонеру, частково збудованою парковою територією.

За рисунками та фотографіями поч. ХХ ст. в партері дворового фасаду палацу була півкругла тераса зі сходами до парку, на другому поверсі над терасою – довгий балкон. На подвір'ї вздовж дворового фасаду була широка прогулянкова доріжка, газон, квіткові клумби. Обабіч палацу групами росли ялинкові дерева та декоративні кущі. Перед фронтовим портиком був травник із квітковою клумбою. Відомо, що автором декорацій сходової клітки в інтер'єрі був Петро Герасимович.

У 1909 р Казимир Фелікс Бадені помер. Був похований в Буську в родинній каплиці (каплиця була осквернена і зруйнована радянською владою під час ІІ світової, її залишки остаточно знищені під час будівництва райкому партії у 70-х рр. ХХ ст.).

У 1912 році палац успадковує його син Казимира-Людвіг Бадені (1873-1916), Людвиг був одружений з норвезькою дворянкою Аліцією Альканкроне, котра після смерті Людвіга у 1916 р. успадкувала все майно та могла розпоряджатися ним аж до повноліття їхнього сина Казимира Станіслава.

У часи польсько-української війни (1918-1920) палац розграбовано, в окремих його приміщеннях дислокувались підрозділи української армії. З 1920 року до 1939 року палац був літньою резиденцією Аліції Бадені та її другого чоловіка Кароля Ольбрахта Габсбурга, котрі постійно проживали у Живці (Польща). В 1932 році в палаці проведено часткову реконструкцію та реставрацію.

Аліція Альканкроне-Габсбург залишила цікаві спогади про життя в Буському маєтку, котрі були опубліковані в книзі «Prinsessa och partisan» (Принцеса і партизан) у 1972 р.

Під час німецької окупації (1941-1943) в палаці були розквартировані підрозділи вермахту.

У післявоєнні роки в палаці розмістився райком компартії. Рішенням виконкому Львівської облради від 6 березня 1953 року будівлі та приміщення палацу разом з прилеглою земельною ділянкою передано в тимчасове користування Прикарпатському військовому округу. В 1953-2009 рр. тут дислокувалась частина спецв'язку та розвідки збройних сил СРСР. Прилеглі до палацу господарські споруди переобладнали під потреби військової частини, а також добудували комплекс гаражних приміщень.

У 2006 році військову частину офіційно розформували, хоча все майно й далі залишилось на балансі Луцького КЕЧ. Військові не мали можливості зберігати палац у належному вигляді. Водночас, попри неодноразові звернення як міської влади так і громадськості міста комплекс не було передано в комунальну власність. Разом з тим технічний стан будівель поступово погіршувався. Безгосподарна будівля в центрі міста почала приваблювати шукачів скарбів та металу. І якщо перші розбивали стіни для того щоб знайти «скарби Бадені» то другі потроху повиносили з палацу всі речі та декоративні елементи що могли становити хоч якусь матеріальну цінність. Територія палацу поступово заростала чагарниками. І хоча громадськість Буська намагалася зупинити занепад палацу (щорічно на території комплексу організовувались толоки, певний час територію охороняли громадські активісти, товариство «Бужани» організовувало там тимчасові виставки), однак без передачі комплексу у відання міста, неможливо було вирішити навіть питання охорони будівель. Водночас, замість того щоб

передати палац в комунальну власність міста, Міноборони передало його на баланс Міністерства Внутрішніх справ, для можливого облаштування там притулку для нелегальних емігрантів. Така перспектива не на жарт розлютила бушан. Було організовано протестні акції та збір підписів. Згодом у МВС відмовилось від цієї ідеї. Протягом 2006-2018 рр. в палаці два рази спалахували пожежі. І якщо перша пожежа зруйнувала частину бічної прибудови то друга – сталася в головній будівлі 8.11.2016 р та знищила частину перекриття. 25 травня 2016 року розпорядженням Кабінету Міністрів України №475-р палац передано у власність громади м. Буськ.

11. Відомості про сучасний стан об'єкта:

Розташування об'єкта і його роль у навколишньому середовищі	Ансамбль споруд палацу розташований в історичному центрі міста. Разом із прилеглою територією ансамбль є композиційним елементом кварталу нерегулярної ландшафтної системи забудови міської площі. Головний вхід на територію ансамблю зі сторони площі відокремлений огорожею. Будівля палацу – домінуючий елемент просторової композиції курдонеру.
Ландшафт	Міський ландшафт Буська розчленований ріками Західний Буг, Полтва, Рокитна, Солотвина. Історичний центр міста розташований у півкільці заплави Бугу та колишніх історичних передмість. Палац розташований на невисокому пагорбі, над пологим правим берегом Бугу. Підніжжя північно-західного схилу пагорба омиває рукав старого русла ріки. На території палацу та схилів пагорба ростуть кущі, чагарники, вічно-зелені, листяні та шпилькові дерева. На лівому березі Бугу – міський парк - пам'ятка садово-паркового мистецтва державного значення.
Опис об'єкта	Палац – міська родова резиденція, житлова двоповерхова будівля палацового типу, прямокутна в плані, з підвальним, горищним та двома невеликими мансардними приміщеннями. Загальна площа будинку 1052 м. кв., загальний об'єм 5817 м. куб. Розпланування приміщень вестибюльно-анфіладне, міжповерхові перекриття – плоскі залізобетонні, перекриття пивниць – цегляні лучкові склепіння. Архітектурно- композиційне вирішення фасадів центрально-осьове, в стилі класицизму. Палац складається із головного корпусу та двох бічних крил. Фасад головного корпусу прикрашений ордерним двоярусним портиком, завершеним трикутним фронтоном з акротеріями та аттиком. Коринфські колони нижнього ярусу портика з'єднані аркадою, верхнього – по низу оточені балюстрадою з фігурних балюстрин. Двері двох ярусів портика мають півкругле завершення. Стіни бокових крил розчленовані

профільованою міжповерховою тягою, оздоблені ліпниною у вигляді розет та рослинного орнаменту – в площині фронтона, завершені карнизом із модульонами та пояском сухариків. Прямокутні прорізи вікон обрамлені профільованими наличниками з прямими та трикутними сандриками.

Середня частина дворового фасаду фланкована ризалітами, членована півкруглозавершеними вікнами першого поверху та прямокутними віконними порізами другого поверху з багатим обрамленням пілястрами, рослинними гірляндами, прямими сандриками. Від центрального балкону на другому поверсі залишилася плита на фігурні орнаментовані кронштейни. Обрамлення парних вікон другого поверху ризалітів у вигляді каріадит, що підтримують трикутні сандрики з акротеріями. На ризалітах збережені наріжні фігурні металеві кронштейни від ліхтарів. На другому поверсі північного та південного фасадів влаштовані балкони на фігурних орнаментованих кронштейнах з балюстрою у вигляді ажурної металевої решітки рослинного орнаменту. На торцевому південному фасаді центральної частини палацу встановлена алегорична скульптура.

Стіни північного, західного та південного фасадів на рівні першого поверху оздоблені горизонтальним фактурним рустом, розчленовані профільованою міжповерховою тягою, завершені орнаментальним фризом із круглими прорізами слухових вікон у профільованому обрамленні, завершені карнизом.

Головний корпус накритий високим чотирисхилим дахом, бокові крила – нижчими трисхилими дахами.

Ордена композиція інтер'єру вирішена у стилі неоренесансу: підястри, аркатура, капітелі, стіни вестибюлю, сходової клітки, стелі парадного залу першого поверху оздоблені стюковою ліпниною. Службові сходи бічних крил дерев'яні, балюстрада з точених фігурних балясин. Підлоги паркетні й дощаті, у парадному залі - художній паркет. Віконні фрамуги, складені «гармошкою» віконниці, двері - дерев'яні, фільончасті.

У палаці збережені виразні автентичні стилеві ознаки екстер'єру та інтер'єру, що мають архітектурно-мистецьку цінність.

Флігелі з'єднані з палацовим корпусом коридорами – галереями. Будівлі одноповерхові, прямокутні в плані, галереї – дугоподібні. Внутрішнє розпланування приміщень коридорне.

	Стіни розчленовані пілястрами, аркатурними нішами, трикутними фронтонами, завершені двосхилими дахами. Службові корпуси без виразних стилевих ознак. Протягом 2006-2018 рр. палацовий комплекс не використовувався і його технічний стан істотно погіршився. Невідомими особами були демонтовані нижні частини водостічних труб внаслідок чого відбувалося постійне замокання, а, як наслідок, руйнування цегляної кладки, котре особливо помітне на бічних крилах палацу зі східного боку. Вибиті більшість шибок у вікнах, частина вікон першого поверху забиті дошками або закриті ґратами. Більша частина подвір'я заросла чагарниками. В інтер'єрі знищено частину декорування. Демонтована балюстрада тримаршевих парадних сходів у вигляді литої ажурної решітки. Демонтовано більшу частину паркету. Сліди демонтажу паркету помітні практично у всіх кімнатах будівлі. В окремих кімнатах наявні сліди руйнування цегляної кладки міжкімнатних стін. Демонтовані або частково зірвані з петель віконниці. Внаслідок пожеж, котрі сталися в палаці у 2013-2016 рр. постраждав головний корпус (частково дерев'яні перекриття між першим та другим поверхом, конструктивні елементи даху та покрівля).
Перебудови, втрати й історичні нашарування	У 1810 р. Войцехом Міром (1759-1831) було зведено палац, котрий власне і став прототипом сучасного палацового комплексу. В інвентарному описі буського фільварку за 1832 рік ця садиба Войцеха Мієра, оцінена у 200 злотих, проходить як «дім житловий, званий фабрика». За даними люстрації, тоді це була мурована одноповерхова будівля під гонтовим дахом з металевими ринвами по периметру і трьома цегляними коминами. Всередині були великі сіни, 4 житлові кімнати з великими двійними вікнами на 16 чверткових тафель і залізними пічками для обігріву, кухнею, залом, покоєм креденсовим, спіжарнею, ганком і двома склеповими мурованими пивницями. Над ганком був окремий покій на два вікна, а під ним – літня альтанка з дубових дошок. Згідно картографічного матеріалу за 1845 рік, прямокутна в плані споруда палацу з флігелем знаходилася на лівому березі ріки, в глибині видовженого курдонеру, посеред регулярного парку з елементами англійського партеру. У літературі з 1872 року споруда згадується як новий, зі смаком збудований палац графа Міра. На плані 1897 року – палац зі значними зовнішніми виступами центральних об'ємів східного та західного фасадів, двома прилеглими до палацу флігелями,

громадськими спорудами обабіч курдонеру, частково збудованою парковою територією.

За рисунками та фотографіями поч. XX ст. в партері дворового фасаду палацу була півкругла тераса зі сходами до парку, на другому поверсі над терасою – довгий балкон. На подвір'ї вздовж дворового фасаду була широка прогулянкова доріжка, газон, квіткові клумби. Обабіч палацу групами росли ялинкові дерева та декоративні кущі. Перед фронтовим портиком був травник із квітковою клумбою.

У часи польсько-української війни (1918-1920) палац розграбовано, в окремих його приміщеннях дислокувались підрозділи української армії. В 1932 році в палаці проведено часткову реконструкцію та реставрацію.

Під час німецької окупації (1941-1943) в палаці були розквартировані підрозділи вермахту.

У післявоєнні роки в палаці розмістився райком компартії. В 1953-2009 рр. тут дислокувалась частина спецв'язку та розвідки збройних сил СРСР. Прилеглі до палацу господарські споруди переобладнали під потреби військової частини, зокрема на дворовому фасаді розібрані тераса та сходи, обвалений балкон, замурований вихід до парку, парк втрачений повністю. На території палацу за період використання його військовою частиною збудовані гаражі, склади, до парадної брами головного входу прибудована прохідна, до флігелів – службові приміщення.

У 2006 році військову частину офіційно розформували, хоча все майно й далі залишилось на балансі Луцького КЕЧ. Технічний стан будівель поступово погіршувався. Невідомими особами були демонтовані нижні частини водостічних труб внаслідок чого відбувалося постійне замокання, а, як наслідок, руйнування цегляної кладки, котре особливо помітне на бічних крилах палацу зі східного боку. Вибиті більшість шибок у вікнах, частина вікон забиті дошками або закриті ґратами. Більша частина подвір'я заросла чагарниками. В інтер'єрі знищено частину декорування. Демонтована балюстрада тримаршевих парадних сходів у вигляді литої ажурної решітки. Демонтовано більшу частину паркету. Сліди демонтажу паркету помітні практично у всіх кімнатах будівлі. В окремих кімнатах наявні сліди руйнування цегляної кладки міжкімнатних стін. Демонтовані або частково зірвані з петель віконниці.

Внаслідок пожеж, котрі сталися в палаці у 2015-2016 рр. постраждав головний корпус (частково дерев'яні перекриття

	між першим та другим поверхом, конструктивні елементи даху та покрівля).
Наявність творів мистецтва та їх опис	На клумбах обабіч фронтового портика палацу встановлені кам'яні вази фігурної форми, анімалістичні скульптури левів, пофарбовані бронзою (за переказом, перевезені з палацу в с. Дідилові Кам'янка-Бузького району). На торцевому південному фасаді центральної частини палацу, в рівні міжповерхового карнизу, на підсиленому кронштейном постаменті розміщена алегорична скульптура жінки в драпірованій туніці, що лівою рукою підтримує на голові чашу. Від скульптури на торцевому північному фасаді залишився лише кронштейн. На ризалітах дворового фасаду – наріжні фігурні металеві кронштейни від ліхтарів. Інтер'єри вестибюлю, парадної сходової клітки та салону на першому поверсі вирішені в стилі неоренесансу: архітектура, пілястри, стеля оздоблені стюковою ліпниною, над центральним маршем сходової клітки зображений родовий герб «Боньча» у вигляді орнаментованого картуша зі щитом, якого тримають у передніх лапах два леви. На щиті – білий Одноріг зі здибленими передніми ногами й рогом на чолі. У верхній частині композиції, шоломом і короною – піводнорожець, що первісно був родинним гербом. Корона з'явилася на гербі в 1846 році після присвоєння графського титулу Казимирові Бадені. Автор декорації інтер'єрів – Петро Гарасимович.
Загальна оцінка технічного стану об'єкта, дата і № акту технічного стану	Споруди палацу та флігелів побудовані з цегли, конструкції – несучі повздовжні стіни, міжповерхові перекриття – залізобетонні, пивниці – цегляні склепіння, дахові конструкції дерев'яні, покрівля з оцинкованого заліза. Муровані споруди з вогнестійким перекриттям. Загальний технічний стан – Аварійний Акт технічного стану від 08 серпня 2018 р.
Наявність інженерних мереж та інженерного обладнання	Будівлі від'єднані від інженерних мереж. Інженерне обладнання – електричне обладнання.
Дата і № довідки про майнову цінність об'єкта, найменування організації, яка провела оцінку, вартість в гривнях	Майнова цінність не визначена.

12. Перелік складових (для комплексу (ансамблю), визначного місця):

Палац, два флігелі, огорожа з брамою

13. Територія об'єкта:

Площа	2, 97 га (згідно з рішенням Львівського облвиконкому від 06.03.1953 р. № 5/505 та рішення Буського райвиконкому від 28.12.1993р.)
Опис меж території об'єкта	З півночі, заходу й півдня територія пам'ятки обгороджена дерев'яним парканом і межує з територією міського парку, зі сходу відокремлена від міської площі кам'яною огорожею з парадною брамою.

14. Оцінка антропологічної, археологічної, естетичної, етнографічної, історичної, мистецької, наукової чи художньої цінності об'єкта:

Якості об'єкта, завдяки яким він набуває культурної цінності як пам'ятка	Ансамбль споруд палацу та флігелів має містобудівельну цінність як добре збережений елемент житлової забудови палацового типу поч. - др. пол. XIX ст. Високу архітектурно-мистецьку вартість пам'ятки визначають автентичні виразні стилеві ознаки класицизму та неоренесансу в екстер'єрі та інтер'єрі палацу. Ансамбль є пам'яткою архітектури місцевого значення.
--	--

15. Зони охорони пам'ятки:

Організація-розробник науково-проектної документації	Зона охорони пам'ятки не визначена
Дата розроблення науково-проектної документації	
Дата і номер документа про затвердження науково-проектної документації	
Короткий опис меж зон охорони із зазначенням площі кожної зони	

16. Наявність науково-дослідної та науково-проектної документації на об'єкт:

Найменування документації	Рік розроблення	Автор (організація)	Місце зберігання, інв. №
Історико-архітектурний опрний план м. Буська – науково-дослідні, проектні	1989 р.	ГАП – Могитич Р. І. УСНРП «Укрпроектреставрація» Львівська філія,	Архів управління містобудуван

роботи, документація т. 1 кн. 1-3, т. 2 кн. 1-4		м. Львів, пл. Соборна, 3.	ня та архітектури
--	--	------------------------------	----------------------

17. Дослідницькі й реставраційні роботи на об'єкті:

Найменування робіт	Рік проведення	Замовник	Виконавець	Підрядна організація
дослідницькі та реставраційні роботи не проводилися				

18. Основні джерела відомостей про об'єкт:

Археологічні матеріали	-
Іконографічні матеріали	-
Архівні матеріали	-
Бібліографічні матеріали	Ціхоцький І. Палац Дідичів Буська (1810) [Текст]: збереження пам'ятки/ І. Ціхоцький// Наша спадщина. – 2017. - №3(11). – С. 29-31. Trojan-Krzynowa Mieczysława Busk. – Raciborz, BATEREX s.j. 2005.

19. До паспорта додаються графічні матеріали та фотофіксація:

Найменування	Кількість	Дата виконання	Виконавець
Супутникові зображення	3	10.10.2018	Івановський В.І.
Обміри:			
Плани	3	10.10.2018	Івашків М.М.
Фасади			
Розрізи			
Фотофіксація:			
Фото загального вигляду	6	08.08.2018	Івановський В.І.
Фото фрагментів	1	08.08.2018	Івановський В.І.
Фото деталей	4	08.08.2018	Івановський В.І.
Фото інтер'єрів	7	08.08.2018	Івановський В.І.

Архівні фото	6	Поч. XX ст. 2007 р 2009 р.	
--------------	---	-------------------------------------	--

Паспорт склав:

Посада та назва організації	Спеціальність, кваліфікаційний рівень	Прізвище, ініціали	Підпис	Дата складання
ПП «Центр пам'яткоохоронних досліджень»	Директор	Івановський В.І.		15.10.2018

**Т.в.о. директора Департаменту
архітектури та розвитку містобудування
Львівської облдержадміністрації**

(найменування органу, посада, прізвище, ініціали, підпис, печатка)

Ткачук О.В.

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
Департамент архітектури та розвитку містобудування
Відділ охорони історичних пам'яток

ОБЛІКОВА КАРТКА

об'єкта культурної спадщини

Палац (Палац Бадені)

(найменування об'єкта)

вид	тип	категорія обліку
архітектури та містобудування	палац	місцевого значення

1. Дата утворення об'єкта:

1810 р. – др. пол. XIX ст. (1702 р.- пер. пол. XIX ст.)

2. Місцезнаходження об'єкта:

Львівська область, м. Буськ, майдан Незалежності, 3

3. Охоронний № пам'ятки:

775-М

4. Дати і №№ рішень, відповідно до яких об'єкт узятий на державний облік та визначено категорію пам'ятки:

Рішення виконавчого комітету Львівської обласної ради народних депутатів від
22.11.1988 р. № 393

5. Функціональне використання:

сучасне використання	первісне призначення	інші (протягом часу існування об'єкта)
Не використовується	Палац	Адміністративна споруда, військова частина

6. Стислий опис об'єкта:

Розташування	Ансамбль споруд палацу розташований в історичному центрі міста. Разом із прилеглою територією ансамбль є композиційним елементом кварталу нерегулярної ландшафтно-ї системи забудови міської площі. Головний вхід на територію ансамблю зі сторони площі відокремлений огорожею. Будівля палацу – домінуючий елемент просторової композиції курдонеру.
Характеристика об'єкта	Палац – міська родова резиденція, житлова двоповерхова будівля палацового типу, прямокутна в плані, з підвальним, горищним та двома невеликими мансардними приміщеннями. Загальна площа будинку 1052 м. кв., загальний об'єм 5817 м. куб. Розпланування приміщень вестибюльно-анфіладне, міжповерхові перекриття – плоскі залізобетонні, перекриття пивниць – цегляні лучкові склепіння. Архітектурно- композиційне вирішення фасадів центрально-осьове, в стилі класицизму. Палац складається із головного корпусу та двох бічних крил. Фасад головного корпусу прикрашений ордерним двоярусним портиком, завершеним трикутним фронтоном з акротеріями та аттиком. Коринфські колони нижнього ярусу портика з'єднані аркадою, верхнього – по низу оточені балюстрадою з фігурних балюстрин. Двері двох ярусів портика мають півкругле завершення. Стіни бокових крил розчленовані профільованою міжповерховою тягою, оздоблені ліпниною у вигляді розет та рослинного орнаменту – в площині фронтона, завершені карнизом із модульонами та пояском сухариків. Прямокутні прорізи вікон обрамлені профільованими наличниками з прямими та трикутними сандриками. Середня частина дворового фасаду фланкована ризалітами, членована півкруглозавершеними вікнами першого поверху та прямокутними віконними порізами другого поверху з багатим обрамленням пілястрами, рослинними гірляндами, прямими сандриками. Від центрального балкону на другому поверсі залишилася плита на фігурні орнаментовані кронштейни. Обрамлення парних вікон другого поверху ризалітів у вигляді каріадит, що підтримують трикутні сандрики з акротеріями. На ризалітах збережені наріжні фігурні металеві кронштейни від ліхтарів. На другому поверсі північного та південного фасадів влаштовані балкони на фігурних орнаментованих кронштейнах з балюстрою у вигляді ажурної металевої решітки рослинного орнаменту. На торцевому південному

фасаді центральної частини палацу встановлена алегорична скульптура.

Стіни північного, західного та південного фасадів на рівні першого поверху оздоблені горизонтальним фактурним рустом, розчленовані профільованою міжповерховою тягою, завершені орнаментальним фризом із круглими прорізами слухових вікон у профільованому обрамленні, завершені карнизом.

Головний корпус накритий високим чотирисхилим дахом, бокові крила – нижчими трисхилими дахами.

Ордена композиція інтер'єру вирішена у стилі неоренесансу: підястри, аркатура, капітелі, стіни вестибюлю, сходової клітки, стелі парадного залу першого поверху оздоблені стюковою ліпниною. Службові сходи бічних крил дерев'яні, балюстрада з точених фігурних балясин. Підлоги паркетні й дощаті, у парадному залі - художній паркет. Віконні фрамуги, складені «гармошкою» віконниці, двері - дерев'яні, фільончасті.

У палаці збережені виразні автентичні стилеві ознаки екстер'єру та інтер'єру, що мають архітектурно-мистецьку цінність.

Флігелі з'єднані з палацовим корпусом коридорами – галереями. Будівлі одноповерхові, прямокутні в плані, галереї – дугоподібні. Внутрішнє розпланування приміщень коридорне.

Стіни розчленовані пілястрами, аркатурними нішами, трикутними фронтонами, завершені двосхилими дахами. Службові корпуси без виразних стилевих ознак.

Протягом 2006-2018 рр. палацовий комплекс не використовувався і його технічний стан істотно погіршився. Невідомими особами були демонтовані нижні частини водостічних труб внаслідок чого відбувалося постійне замокання, а, як наслідок, руйнування цегляної кладки, котре особливо помітне на бічних крилах палацу зі східного боку. Вибиті більшість шибок у вікнах, частина вікон першого поверху забиті дошками або закриті ґратами. Більша частина подвір'я заросла чагарниками. В інтер'єрі знищено частину декорування. Демонтована балюстрада тримаршевих парадних сходів у вигляді литої ажурної решітки. Демонтовано більшу частину паркету. Сліди демонтажу паркету помітні практично у всіх кімнатах будівлі. В окремих кімнатах наявні сліди руйнування цегляної кладки міжкімнатних стін. Демонтовані або частково зірвані з петель віконниці.

	Внаслідок пожеж, котрі сталися в палаці у 2013-2016 рр. постраждав головний корпус (частково дерев'яні перекриття між першим та другим поверхом, конструктивні елементи даху та покрівля).
Наявність творів мистецтва	На клумбах обабіч фронтового портика палацу встановлені кам'яні вази фігурної форми, анімалістичні скульптури левів, пофарбовані бронзою (за переказом, перевезені з палацу в с. Дідилові Кам'янка-Бузького району). На торцевому південному фасаді центральної частини палацу, в рівні міжповерхового карнизу, на підсиленому кронштейном постаменті розміщена алегорична скульптура жінки в драпірованій туніці, що лівою рукою підтримує на голові чашу. Від скульптури на торцевому північному фасаді залишився лише кронштейн. На ризалітах дворового фасаду – наріжні фігурні металеві кронштейни від ліхтарів. Інтер'єри вестибюлю, парадної сходової клітки та салону на першому поверсі вирішені в стилі неоренесансу: архітектура, пілястри, стеля оздоблені стюковою ліпниною, над центральним маршем сходової клітки зображений родовий герб «Боньча» у вигляді орнаментованого картуша зі щитом, якого тримають у передніх лапах два леви. На щиті – білий Одноріг зі здибленими передніми ногами й рогом на чолі. У верхній частині композиції, шоломом і короною – півводнорожець, що первісно був родинним гербом. Корона з'явилася на гербі в 1846 році після присвоєння графського титулу Казимирові Бадені. Автор декорації інтер'єрів – Петро Гарасимович.

7. Перелік складових (для комплексу (ансамблю), визначного місця):

Палац, два флігелі, огорожа з брамою

8. Ступінь зхоронності об'єкта:

Добрий, задовільний, незадовільний, аварійний	Аварійний
--	-----------

9. Наявність науково-проектної документації на об'єкт:

Найменування документації	Рік розроблення	Автор (організація)	Місце зберігання, інв. №
---------------------------	-----------------	---------------------	--------------------------

Історико-архітектурний опрний план м. Буська – науково-дослідні, проектні роботи, документація т. 1 кн. 1-3, т. 2 кн. 1-4	1989 р.	ГАП – Могитич Р. І. УСНРП «Укрпроектреставра ція» Львівська філія, м. Львів, пл. Соборна, 3.	Архів управління містобудуван ня та архітектури
---	---------	---	---

10. До облікової картки додаються графічні матеріали та фотофіксація:

Найменування	Кільк ість	Дата виконання	Виконавець
Супутникові зображення	3	10.10.2018	Івановський В.І.
Обміри:			
Плани	3	10.10.2018	Івашків М.М.
Фасади			
Розрізи			
Фотофіксація:			
Фото загального вигляду	6	08.08.2018	Івановський В.І.
Фото фрагментів	1	08.08.2018	Івановський В.І.
Фото деталей	4	08.08.2018	Івановський В.І.
Фото інтер'єрів	7	08.08.2018	Івановський В.І.
Архівні фото	6	Поч. XX ст. 2007 р 2009 р.	

Облікову картку склав:

Посада та назва організації	Спеціальність, кваліфікаційн ий рівень	Прізвище, Ініціали	Підпис	Дата складання
ПП «Центр пам'яткоохоронних досліджень»	Директор	Івановський В.І.		15.10.2018

**Т.в.о. директора Департаменту
архітектури та розвитку містобудування
Львівської облдержадміністрації**

Ткачук О.В.

(найменування органу, посада, прізвище, ініціали, підпис, печатка)

А К Т
технічного стану пам'ятки

Додаток до

від 05.10.2018 р.

Палац (Палац Бадені)

(найменування об'єкта (пам'ятки) культурної спадщини)

пам'ятка архітектури місцевого значення,

(категорія об'єкта (пам'ятки) культурної спадщини)

Рішення виконкому Львівської обласної ради народних депутатів від
22.11.1988 р. № 393

(номер і дата рішення про взяття на облік)

охор. № 775-М

(існуючий охоронний номер (за наявності))

Ми, що нижче підписалися,

представник Відділу охорони історичних пам'яток Департаменту архітектури та розвитку містобудування Львівської облдержадміністрації

в особі начальника Харун Ганни Миколаївни,

(найменування органу охорони культурної спадщини, П.І.Б., найменування посади)

та представник ПП «Центр пам'яткоохоронних досліджень» в особі

Івановського Василя Івановича

(найменування органу охорони культурної спадщини, П.І.Б., найменування посади)

склали цей Акт про те, що цього числа нами проведено огляд технічного стану пам'ятки архітектури місцевого значення –

Палац Бадені, 1810 р. – др. пол. XIX ст. (1702 р.- пер. пол. XIX ст.)
(мур.).

(найменування об'єкта (пам'ятки) культурної спадщини, охоронний номер)

що розташований на вул. Паркова, 9 у м. Буськ, Львівської області,

(місцезнаходження об'єкта (пам'ятки) культурної спадщини)

Технічна адреса вказаного об'єкта (пам'ятки) культурної спадщини:
майдан Незалежності, 3, 9, м. Буськ, Буський р-н, Львівська обл., 80500

У результаті огляду об'єкта (пам'ятки) встановлено:

ТЕХНІЧНИЙ СТАН ОБ'ЄКТА (ПАМ'ЯТКИ) КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ:

Загальний стан об'єкта (пам'ятки) культурної спадщини – Палац Бадені
аварійний.

(коротка характеристика стану об'єкта (пам'ятки) культурної спадщини в цілому)

1. Загальний стан пам'ятки:

Палац – міська родова резиденція, житлова двоповерхова будівля палацового типу, прямокутна в плані, з підвальним, горищним та двома невеликими мансардними приміщеннями. Загальна площа будинку 1052 м. кв., загальний об'єм 5817 м. куб. Протягом 2006-2018 рр. палацовий комплекс не використовувався і його технічний стан значно погіршився.

Загальний стан: аварійний.

(в пункті дається коротка характеристика стану будинку, довідка про дату та історію його спорудження).

2. Стан зовнішніх архітектурно-конструктивних елементів пам'ятки :

а) загальний стан: аварійний.

б) фундаменти: фундаменти бетонні, в задовільному стані;

в) цоколі та відмостки біля них: внаслідок постійних замокань та незадовільного водовідведення спостерігається руйнування цоколя та відмостки по периметру будівлі;

г) стіни: наявне руйнування цегляної кладки, котре особливо помітне на бічних крилах палацу зі східного боку. Стан незадовільний.

д) дах (крокви і лати, покрівля, водозливні труби): внаслідок пожежі 2016 р. значно постраждали конструкції даху та покрівля. На сьогодні атмосферні опади потрапляють всередину приміщень, викликаючи подальше руйнування перекриття. Необхідне проведення робіт з заміни пошкоджених пожежею конструктивних елементів даху та заміна пошкодженої частини покрівлі. Водозливні труби майже повністю демонтовані невідомими зловмисниками. Стан даху аварійний.

е) бані, намети (їх конструкції та покрівля):

ж) зовнішнє декоративне оздоблення (обличкування, пофарбування, карнизи, колони, пілястри, ліплення, скульптура, живопис на фасадах):

Фасад головного корпусу прикрашений ордерним двоярусним портиком, завершеним трикутним фронтоном з акротеріями та аттиком. Коринфські колони нижнього ярусу портика з'єднані аркадою, верхнього – по низу оточені балюстрадою з фігурних балюстрин. Стіни бокових крил розчленовані профільованою міжповерховою тягою, оздоблені ліпниною у вигляді розет та рослинного орнаменту – в площині фронтона, завершені карнизом із модульонами та пояском сухариків. Прямокутні прорізи вікон обрамлені профільованими наличниками з прямими та трикутними сандриками.

Середня частина дворового фасаду фланкована ризалітами, членована півкруглозавершеними вікнами першого поверху та прямокутними віконними порізами другого поверху з багатим обрамленням пілястрами, рослинними гірляндами, прямими сандриками. Стіни північного, західного та південного фасадів на рівні першого поверху оздоблені горизонтальним фактурним рустом, розчленовані профільованою міжповерховою тягою, завершені орнаментальним фризом із круглими прорізами слухових вікон у профільованому обрамленні, завершені карнизом.. В зв'язку з постійним замоканням, спостерігається часткове руйнування зовнішнього декорування стін будівлі. Стан зовнішнього декоративного оздоблення незадовільний.

3. Стан внутрішніх архітектурно-конструктивних елементів пам'ятки:

а) загальний стан: аварійний

б) перекриття: внаслідок пожеж перекриття пошкоджені. Стан аварійний.

в) підлога: підлоги дерев'яні та оздоблені паркетом. На сьогодні практично весь паркет демонтований. В окремих кімнатах зірвана підлога. Стан незадовільний.

г) стіни: стіни оштукатурені. В окремих кімнатах палацу спостерігається руйнування міжкімнатних стін. Знаходяться в незадовільному стані.

д) стовпи, колони: відсутні.

е) двері, вікна: вибиті більшість шибок у вікнах, частина вікон першого поверху забиті дошками або закриті ґратами. Демонтовані або частково зірвані з петель віконниці. Демонтовані майже всі оригінальні міжкімнатні двері. Знищене оригінальне дерев'яне обрамування дверей.

є) сходи (характеристика, опис стану): дерев'яні тримаршеві парадні сходи та сходи в бокових тільних крилах палацу. Повністю демонтована оригінальна балюстрада тримаршевих парадних сходів у вигляді литої ажурної решітки. Сходи знаходяться в незадовільному стані.

ж) стеля: Стелі парадного залу першого поверху оздоблені стюковою ліпниною

з) внутрішнє декоративне оздоблення, живопис, предмети прикладного мистецтва: ордена композиція інтер'єру вирішена у стилі неоренесансу: підястри, аркатура, капітелі, стіни вестибюлю, сходової клітки.

4. Двір, ворота і огорожа, стан:

З півночі, заходу й півдня територія пам'ятки обгороджена дерев'яним парканом і межує з територією міського парку, зі сходу відокремлена від міської площі кам'яною огорожею з парадною брамою. На території палацового комплексу розміщені допоміжні будівлі (склади, гаражі) збудовані протягом другої половини ХХ ст. На сьогодні більша частина подвір'я палацу заросла чагарниками. Допоміжні будівлі не використовуються і потроху руйнуються.

5. Додаток: фотофіксація (жовтень 2018 р.)

Замовник:

Відділ охорони історичних пам'яток
Департаменту архітектури та розвитку
містобудування Львівської ОДА
Начальник

Розробник:

ПП «Центр пам'яткоохоронних
досліджень»

Замовник/власник/користувач:

(підпис) Харун Г.М..
(П.І.Б.)

(підпис) Івановський В.І.
(П.І.Б.)

(підпис) Сіпич Р.С.
(П.І.Б.)

Палац Бадені

Львівська обл., м. Буськ, майдан Незалежності, 3
пам'ятка архітектури місцевого значення,
охор. № 775-М, рішення виконкому Львівської обласної ради народних
депутатів від 22.11.1988 р. № 393

Історична довідка

Перша достовірна згадка про палац в місті Буську датується 6 червня 1616 року. Тоді польський король Сигизмунд III підтвердив мешканцям міста колишні права та привілеї та надав, для потреб оборони, дерев'яний палац в місцині під назвою Перекоп (ймовірно, зараз це лівий берег Західного Бугу в районі сучасної площі 900-ліття Буська).

У 1655 р. війська Богдана Хмельницького дощенту спалили середмістя Буська, найімовірніше, саме тоді був спалений і палац. Згодом його відбудували вже на території т.зв. Середнього міста, зробивши більш придатним для оборони. Згідно матеріалів інвентарного опису Буського староства 1698 р., до палацового комплексу входила низка господарських і технічних споруд, що оточували дідинець (внутрішнє обгороджене подвір'я) та забезпечували функціонування і оборону палацу. В'їзд був із південного боку через велику дерев'яну браму з двома парами воріт на гаках і завісах та двома гарматами на стінах. Дерев'яна будівля палацу розміщувалась у північній частині дідинця навпроти брами. Перед фасадом розташовувалась галерея на шести різьблених дерев'яних колонах з балясинами, дощатою підлогою і двома хвіртками. З галереї вели двері до сіней. Ліворуч від сіней була велика столова кімната з фуговими дверима, дев'ятьма вікнами, двома кахельними печами та мурованим каміном між ними. Зі столової двері вели до кімнатки з кахельною піччю і каміном. У кімнаті був прохід до задніх сіней, з яких можна було вийти до італійського саду і задньої галереї з колонами. З сіней двері вели до великого покою (зали) з фронтоном столярської роботи. У залі були 2 кахельні печі та камін, 3 нижніх вікна і 2 верхніх у фронтоні. Праворуч був ще один покій з кахельною піччю і каміном, який вів до сіней з великим розкладним столом. З сіней вели сходи до літньої кімнати на другому поверсі, яка мала 4 вікна, кахельну піч та двері на горище. Двоє інших дверей вели до двох кабінетів, один з яких виходив вікнами на дідинець, а інший – на італійський сад (парк). Кожен кабінет мав по 5 вікон і камін для освітлення й обігріву. Серед інвентаря палацу були 2 великих столи, 7 столів менших, 5 столиків малих, 6 лавок довгих, 40 стільців з поріччям, 97 стільців без поручнів, 1 округлий стіл великий, 7 кахельних печей та 5 камінів. З метою оборони в палаці була одна трифунтова залізна гармата з кованим ложем і дві мідні гарматки на брамі, гарматних куль та ядерних різного розміру 295.

У другій половині XVIII ст. Буськ став власністю сполонізованої родини Мірів (Мієрів), що походила зі Шотландії. Наприкінці XVIII ст.

старий палац розібрали. У 1810 р. Войцехом Міром (1759-1831) було зведено новий палац, котрий власне і став прототипом сучасного палацового комплексу. Однак родинна резиденція в Буську використовувалася порівняно недовго – до 1819 р. Згодом Войцех Мір переселився у палац в Лежайську. Після смерті Войцеха від холери у 1831 р., його майно було конфісковано урядом і розпродано через аукціони для того щоб погасити величезні борги перед кредиторами. В інвентарному описі буського фільварку за 1832 рік колишня садиба Войцеха Міра, оцінена у 200 злотих, проходить як «дім житловий, званий фабрика». За даними люстрації, тоді це була мурована одноповерхова будівля під гонтовим дахом з металевими ринвами по периметру і трьома цегляними коминами. В середині були великі сіни, 4 житлові кімнати з великими двійними вікнами і залізними пічками для обігріву, кухнею, залом, покоем креденсовим, спіжарнею, ганком і двома склеповими мурованими пивницями. Над ганком був окремий покій на два вікна, а під ним – літня альтанка з дубових дошок. У 1833 р маєток в Буську був викуплений родичем Войцеха Міра – Феліксом Міром.

Згідно картографічного матеріалу за 1845 рік, прямокутна в плані споруда палацу з флігелем знаходилася на лівому березі ріки, в глибині видовженого курдонеру, посеред регулярного парку з елементами англійського партеру.

В 1856 р. Буські маєтності успадкував син Фелікса – Генріх Мір який, очевидно, перебудував палац. У літературі з 1872 року споруда згадується як новий, зі смаком збудований палац графа Міра.

Генріх Мір (1829-1879), постійно мешкав у Буську і залишив палац у спадок своїй дружині, колишній львівській акторці Анні з Вієрерів (Wierer). У 1880 році вона віддала весь спадок чоловіка його племінникам Казимиру і Станіславу Бадені, синам Цицилії Мієр. Власником з цього моменту став Казимир Фелікс Бадені. Він був власником 17 маєтків, загальною площею бл. 20 тис. га., і йому вдалося досягти блискучого кар'єрного зростання в рамках імперії. У 1888 р. Казимир Бадені став намісником Галичини, з 1895 по 1897 рр. був прем'єр-міністром та одночасно міністром внутрішніх справ уряду Австро-Угорщини.

Казимир Бадені мав можливість розбудовувати родинний маєток в Буську, однак до сьогодні не збереглися документальні свідчення про такі перебудови. Як допоміжне джерело тут можуть допомогти фотографії, картографічні матеріали та плани споруди цих років.

На плані 1897 року – палац зі значними зовнішніми виступами центральних об'ємів східного та західного фасадів, двома прилеглими до палацу флігелями, громадськими спорудами обабіч курдонеру, частково збудованою парковою територією.

За рисунками та фотографіями поч. ХХ ст. в партері дворового фасаду палацу була півкругла тераса зі сходами до парку, на другому поверсі над терасою – довгий балкон. На подвір'ї вздовж дворового фасаду була широка прогулянкова доріжка, газон, квіткові клумби. Обабіч

палацу групами росли ялинкові дерева та декоративні кущі. Перед фронтовим портиком був травник із квітковою клумбою. Відомо, що автором декорацій сходової клітки в інтер'єрі був Петро Герасимович.

У 1909 р Казимир Фелікс Бадені помер. Був похований в Буську в родинній каплиці (каплиця була осквернена і зруйнована радянською владою під час II світової, її залишки остаточно знищені під час будівництва райкому партії у 70-х рр. XX ст.).

У 1912 році палац успадковує його син Казимира-Людвіг Бадені (1873-1916), Людвіг був одружений з норвезькою дворянкою Аліцією Альканкроне, котра після смерті Людвіга у 1916 р. успадкувала все майно та могла розпоряджатися ним аж до повноліття їхнього сина Казимира Станіслава.

У часи польсько-української війни (1918-1920) палац розграбовано, в окремих його приміщеннях дислокувались підрозділи української армії. З 1920 року до 1939 року палац був літньою резиденцією Аліції Бадені та її другого чоловіка Кароля Ольбрахта Габсбурга, котрі постійно проживали у Живці (Польща). В 1932 році в палаці проведено часткову реконструкцію та реставрацію.

Аліція Альканкроне-Габсбург залишила цікаві спогади про життя в Буському маєтку, котрі були опубліковані в книзі «Prinsessa och partisan» (Принцеса і партизан) у 1972 р.

Під час німецької окупації (1941-1943) в палаці були розквартировані підрозділи вермахту.

У післявоєнні роки в палаці розмістився райком компартії. Рішенням виконкому Львівської облради від 6 березня 1953 року будівлі та приміщення палацу разом з прилеглою земельною ділянкою передано в тимчасове користування Прикарпатському військовому округу. В 1953-2009 рр. тут дислокувалась частина спецзв'язку та розвідки збройних сил СРСР. Прилеглі до палацу господарські споруди переобладнали під потреби військової частини, а також добудували комплекс гаражних приміщень.

У 2006 році військову частину офіційно розформували, хоча все майно й далі залишилось на балансі Луцького КЕЧ. Військові не мали можливості зберігати палац у належному вигляді. Водночас, попри неодноразові звернення як міської влади так і громадськості міста комплекс не було передано в комунальну власність. Разом з тим технічний стан будівель поступово погіршувався. Безгосподарна будівля в центрі міста почала приваблювати шукачів скарбів та металу. І якщо перші розбивали стіни для того щоб знайти «скарби Бадені» то другі потроху повиносили з палацу всі речі та декоративні елементи що могли становити хоч якусь матеріальну цінність. Територія палацу поступово заростала чагарниками. І хоча громадськість Буська намагалася зупинити занепад палацу (щорічно на території комплексу організовувались толоки, певний час територію охороняли громадські активісти, товариство «Бужани» організовувало там тимчасові виставки), однак без передачі комплексу у відання міста, неможливо було вирішити навіть питання охорони будівель. Водночас,

палацу групами росли ялинкові дерева та декоративні кущі. Перед фронтовим портиком був травник із квітковою клумбою. Відомо, що автором декорацій сходової клітки в інтер'єрі був Петро Герасимович.

У 1909 р Казимир Фелікс Бадені помер. Був похований в Буську в родинній каплиці (каплиця була осквернена і зруйнована радянською владою під час II світової, її залишки остаточно знищені під час будівництва райкому партії у 70-х рр. XX ст.).

У 1912 році палац успадковує його син Казимира-Людвіг Бадені (1873-1916), Людвіг був одружений з норвезькою дворянкою Аліцією Альканкроне, котра після смерті Людвіга у 1916 р. успадкувала все майно та могла розпоряджатися ним аж до повноліття їхнього сина Казимира Станіслава.

У часи польсько-української війни (1918-1920) палац розграбовано, в окремих його приміщеннях дислокувались підрозділи української армії. З 1920 року до 1939 року палац був літньою резиденцією Аліції Бадені та її другого чоловіка Кароля Ольбрахта Габсбурга, котрі постійно проживали у Живці (Польща). В 1932 році в палаці проведено часткову реконструкцію та реставрацію.

Аліція Альканкроне-Габсбург залишила цікаві спогади про життя в Буському маєтку, котрі були опубліковані в книзі «Prinsessa och partisan» (Принцеса і партизан) у 1972 р.

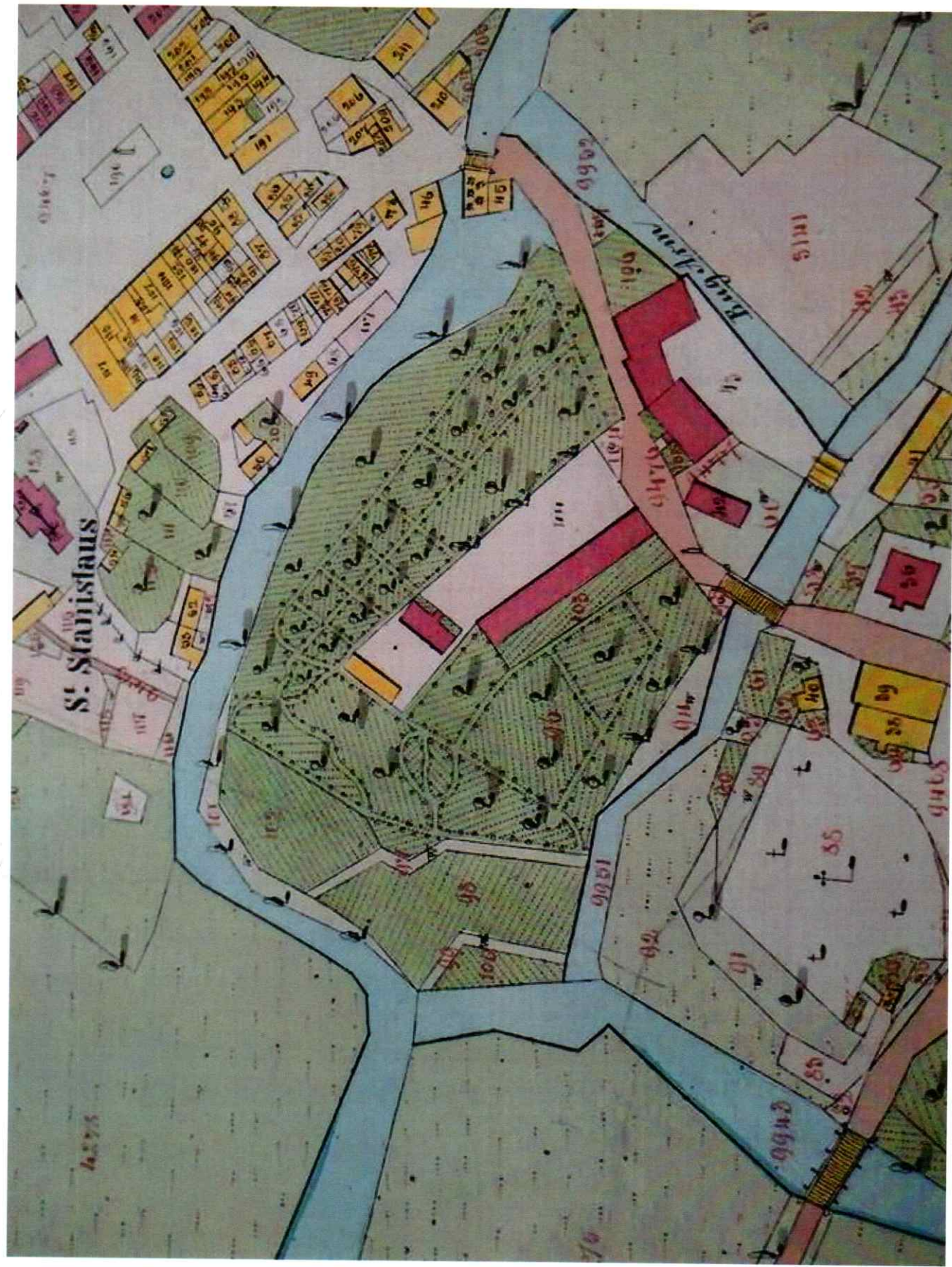
Під час німецької окупації (1941-1943) в палаці були розквартировані підрозділи вермахту.

У післявоєнні роки в палаці розмістився райком компартії. Рішенням виконкому Львівської облради від 6 березня 1953 року будівлі та приміщення палацу разом з прилеглою земельною ділянкою передано в тимчасове користування Прикарпатському військовому округу. В 1953-2009 рр. тут дислокувалась частина спецзв'язку та розвідки збройних сил СРСР. Прилеглі до палацу господарські споруди переобладнали під потреби військової частини, а також добудували комплекс гаражних приміщень.

У 2006 році військову частину офіційно розформували, хоча все майно й далі залишилось на балансі Луцького КЕЧ. Військові не мали можливості зберігати палац у належному вигляді. Водночас, попри неодноразові звернення як міської влади так і громадськості міста комплекс не було передано в комунальну власність. Разом з тим технічний стан будівель поступово погіршувався. Безгосподарна будівля в центрі міста почала приваблювати шукачів скарбів та металу. І якщо перші розбивали стіни для того щоб знайти «скарби Бадені» то другі потроху повиносили з палацу всі речі та декоративні елементи що могли становити хоч якусь матеріальну цінність. Територія палацу поступово заростала чагарниками. І хоча громадськість Буська намагалася зупинити занепад палацу (щорічно на території комплексу організовувались толоки, певний час територію охороняли громадські активісти, товариство «Бужани» організовувало там тимчасові виставки), однак без передачі комплексу у відання міста, неможливо було вирішити навіть питання охорони будівель. Водночас,

замість того щоб передати палац в комунальну власність міста, Міноборони передало його на баланс Міністерства Внутрішніх справ, для можливого облаштування там притулку для нелегальних емігрантів. Така перспектива не на жарт розлютила буцан. Було організовано протестні акції та збір підписів. Згодом у МВС відмовилось від цієї ідеї. Протягом 2006-2018 рр. в палаці два рази спалахували пожежі. І якщо перша пожежа зруйнувала частину бічної прибудови то друга – сталася в головній будівлі 8.11.2016 р. та знищила частину перекриття.

25 травня 2016 року розпорядженням Кабінету Міністрів України №475-р палац передано у власність громади м. Буськ.

Палац Бадені на карті 1845 року

Палац Бадені (зі східного боку)
Фото 1905 року

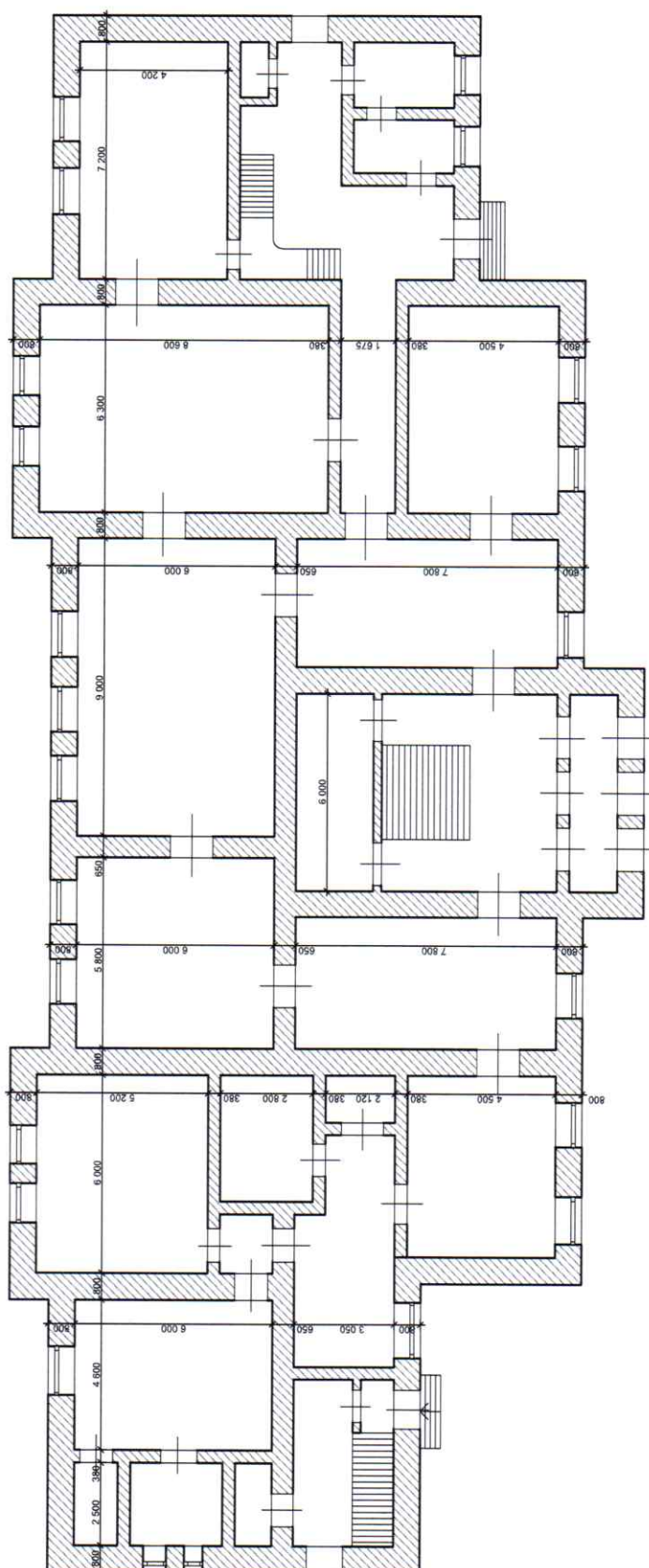

Палац Бадені
(загальний вигляд із західного боку).
Фото поч. XX ст.

Палац Бадені
(загальний вигляд зі сходу)
Фото 1939 року

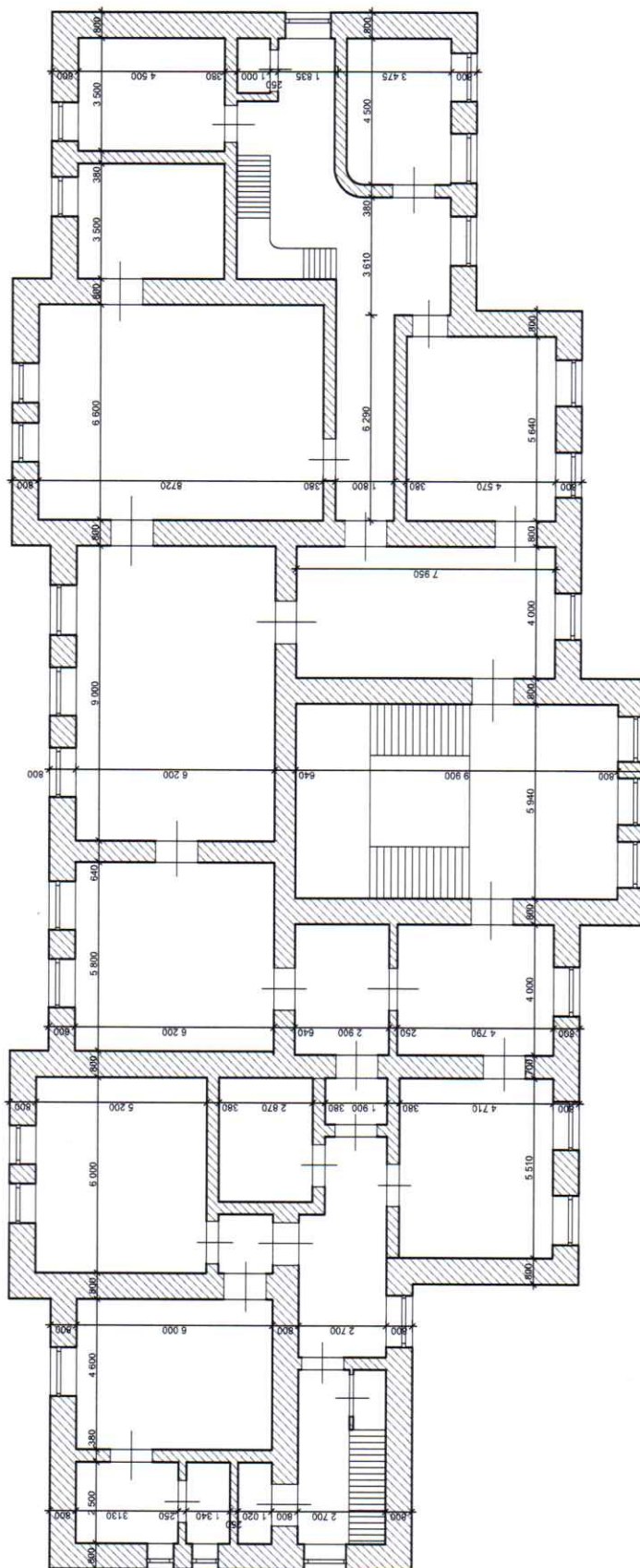
План 1-го поверху М 1:200

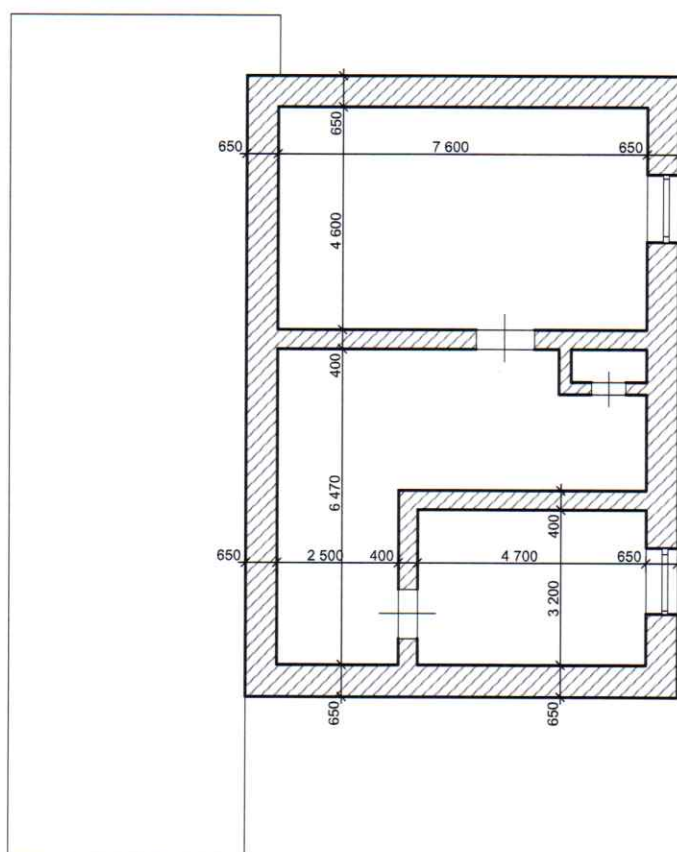
Палац Бадені
у м. Буськ
План 2-го поверху М 1:200

У.М. БУСЬК

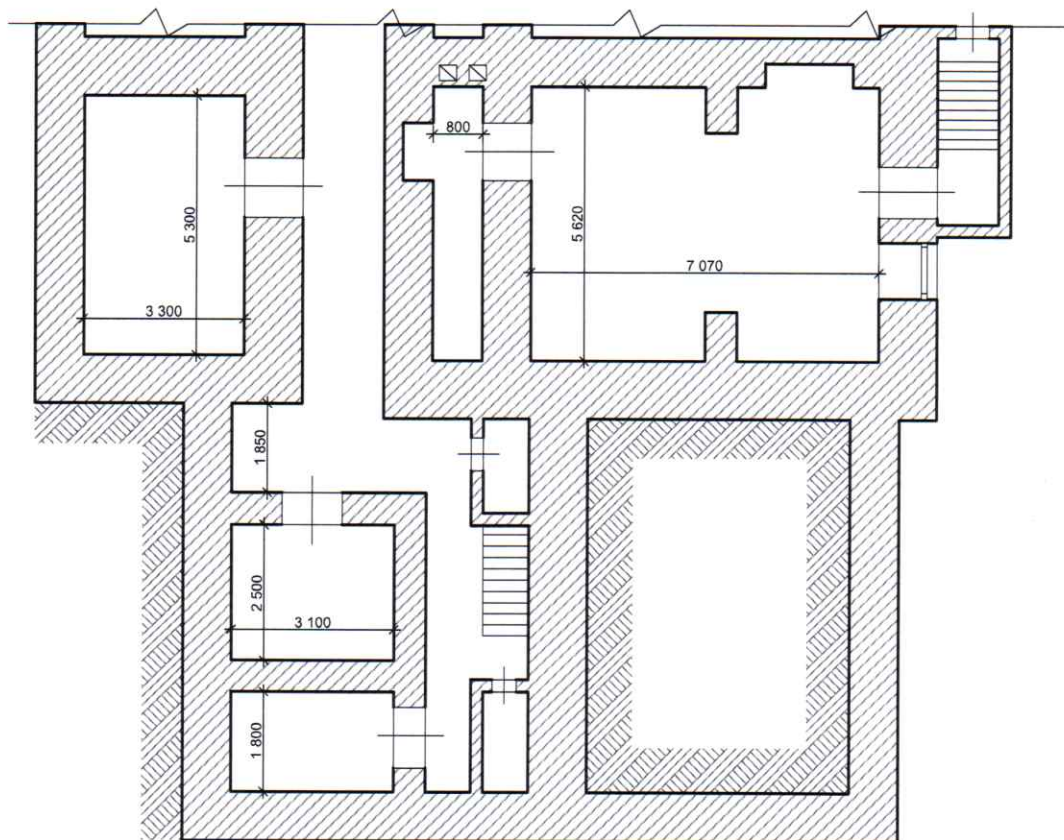
План 2-го поверху М 1:200

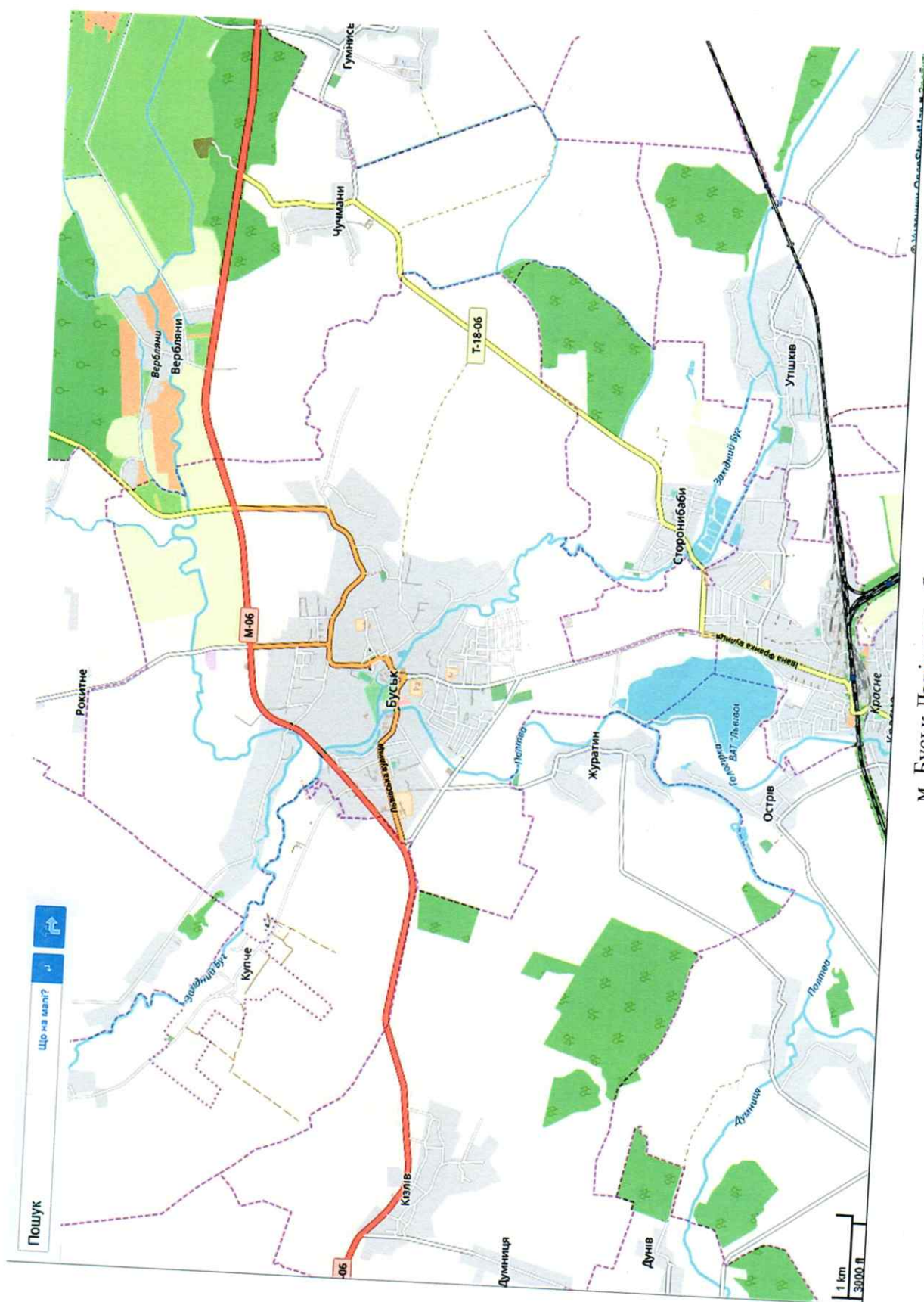

Палац Бадені
у м. Буськ
План 3-го поверху М 1:200

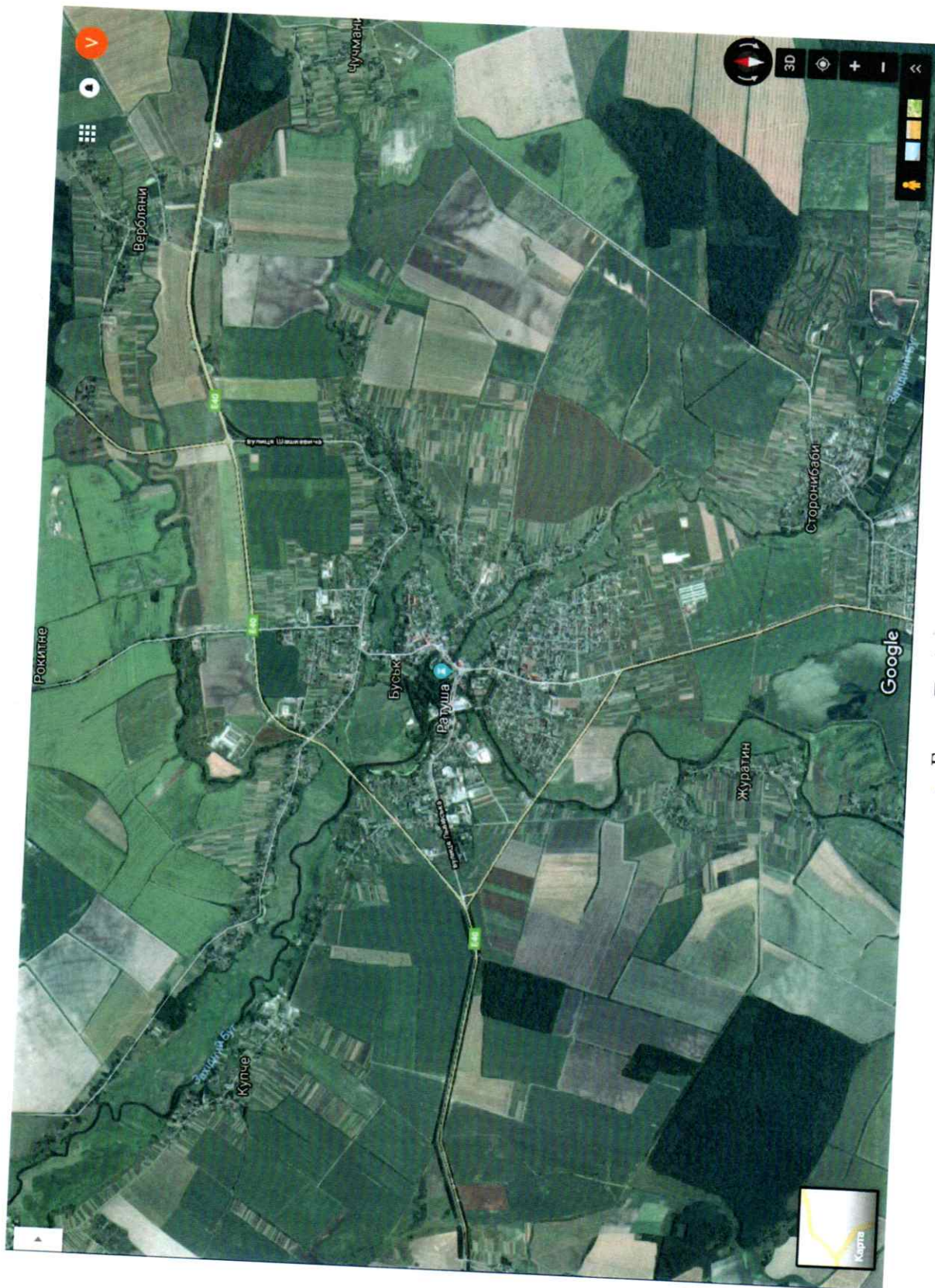

Палац Бадені
у м. Буськ
План підвалу М 1:200

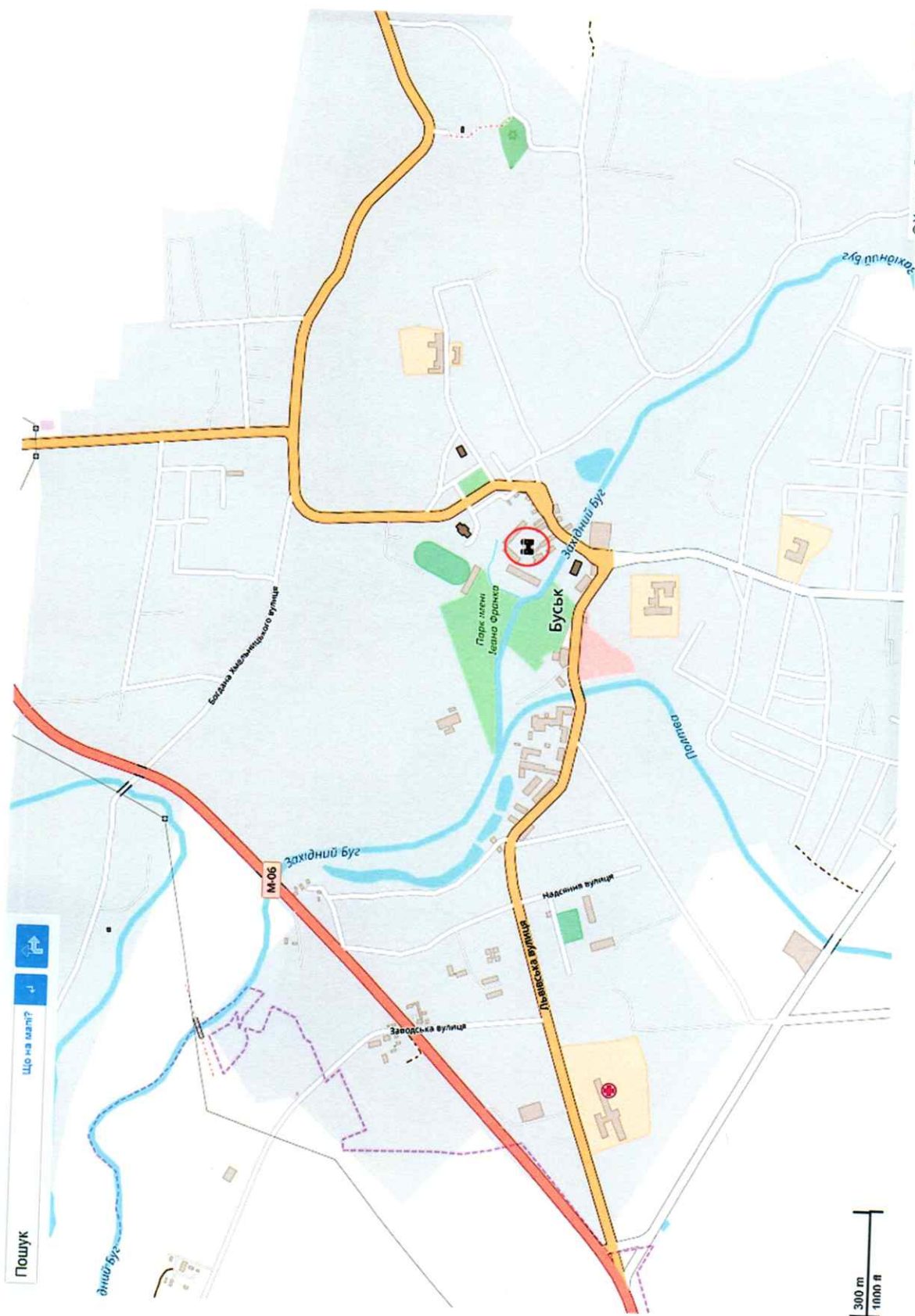

м. Бузьк Львівська обл.

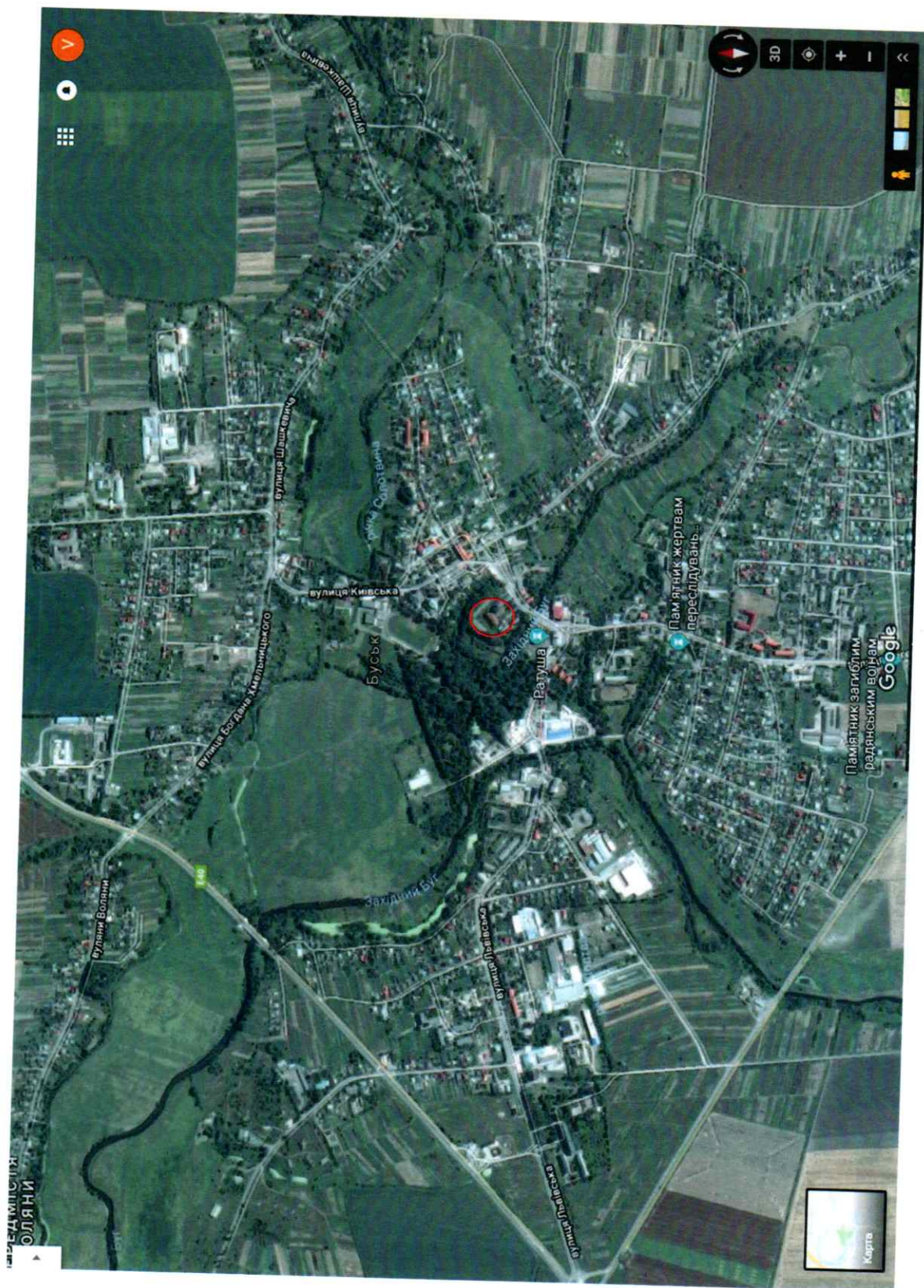

м. Буськ Львівська обл.

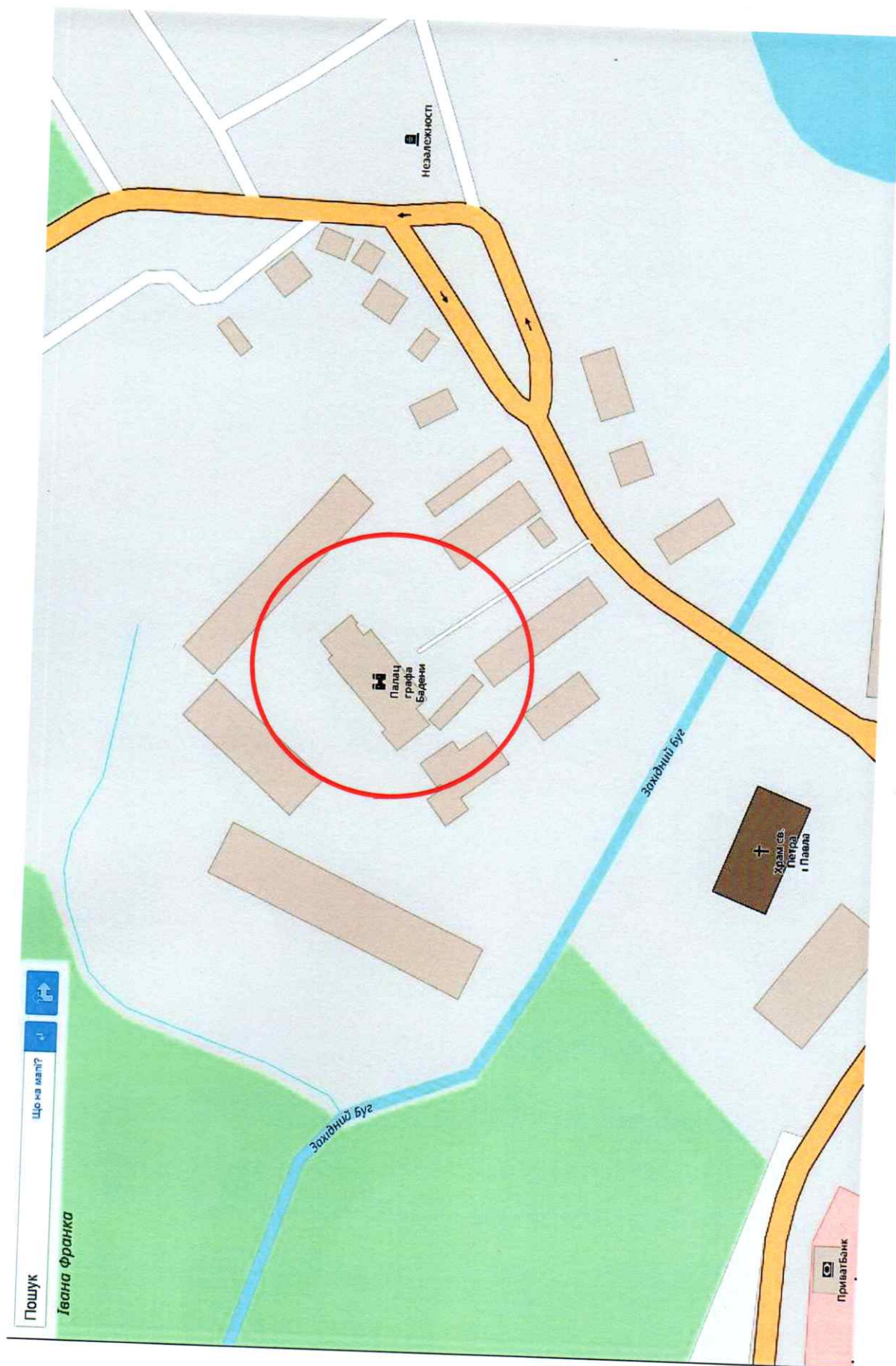
м. Буськ Львівська обл.

○ - палац Бадені

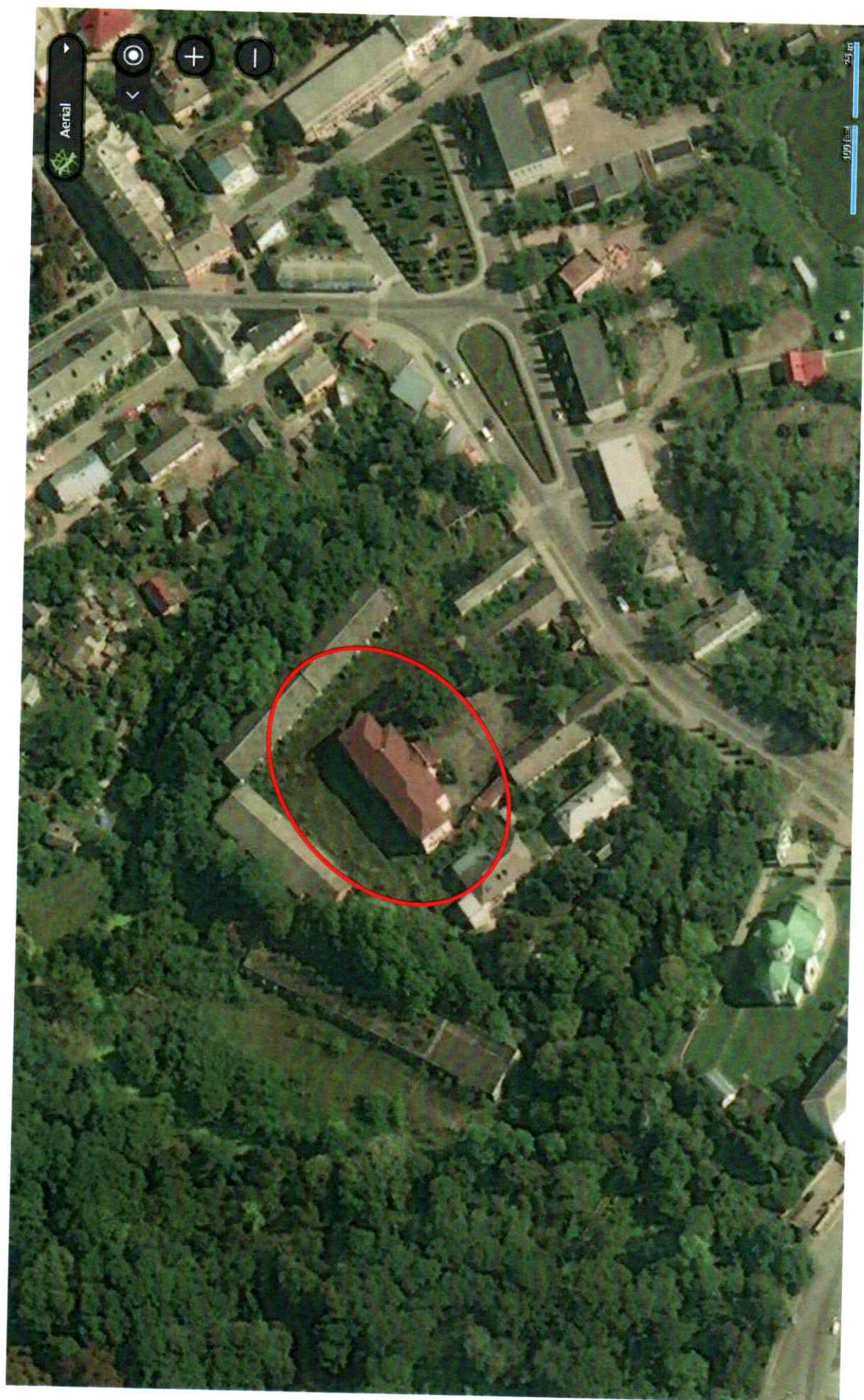
м. Буськ Львівська обл.

○ - палац Бадені

м. Буськ Львівська обл.

○ - палац Бадені

м. Буськ Львівська обл.

○ - палац Бадені

Матеріали фотофіксації

Палацу Бадені

пам'ятка архітектури місцевого значення
м. Буськ Львівська обл.

Палац Бадені. Загальний вигляд з північного заходу. Фото 2007 року.

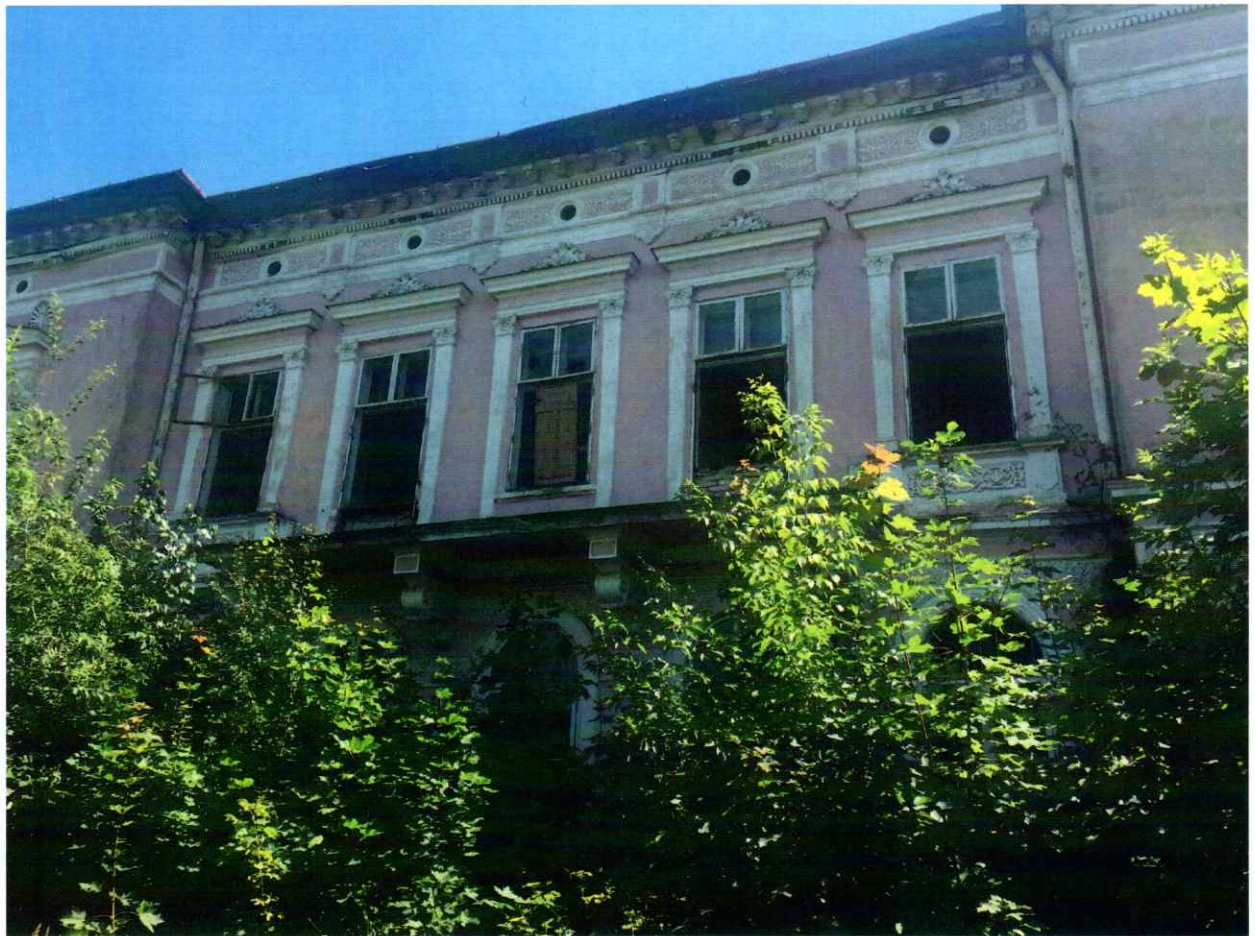
Палац Бадені. Загальний вигляд зі сходу. Фото 2009 року.

Залишки кованих перил у вестибулі. Фото 2009 р.

Палац Бадені. Загальний вигляд з південного заходу.

Палац Бадені
(загальний вигляд із заходу)

Палац Бадені (загальний вигляд із заходу).

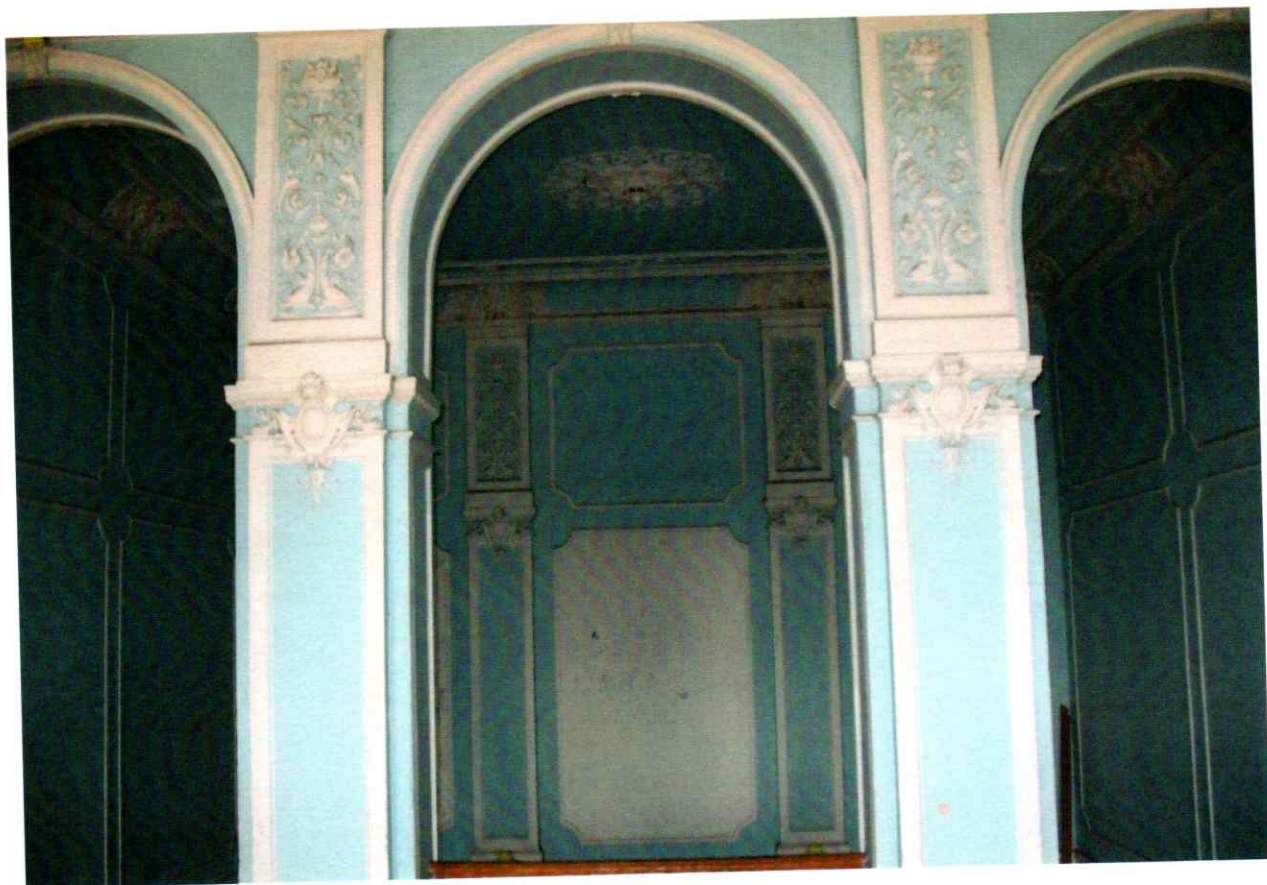
Палац Бадені (загальний вигляд з північного заходу)

Палац Бадені (загальний вигляд зі сходу)

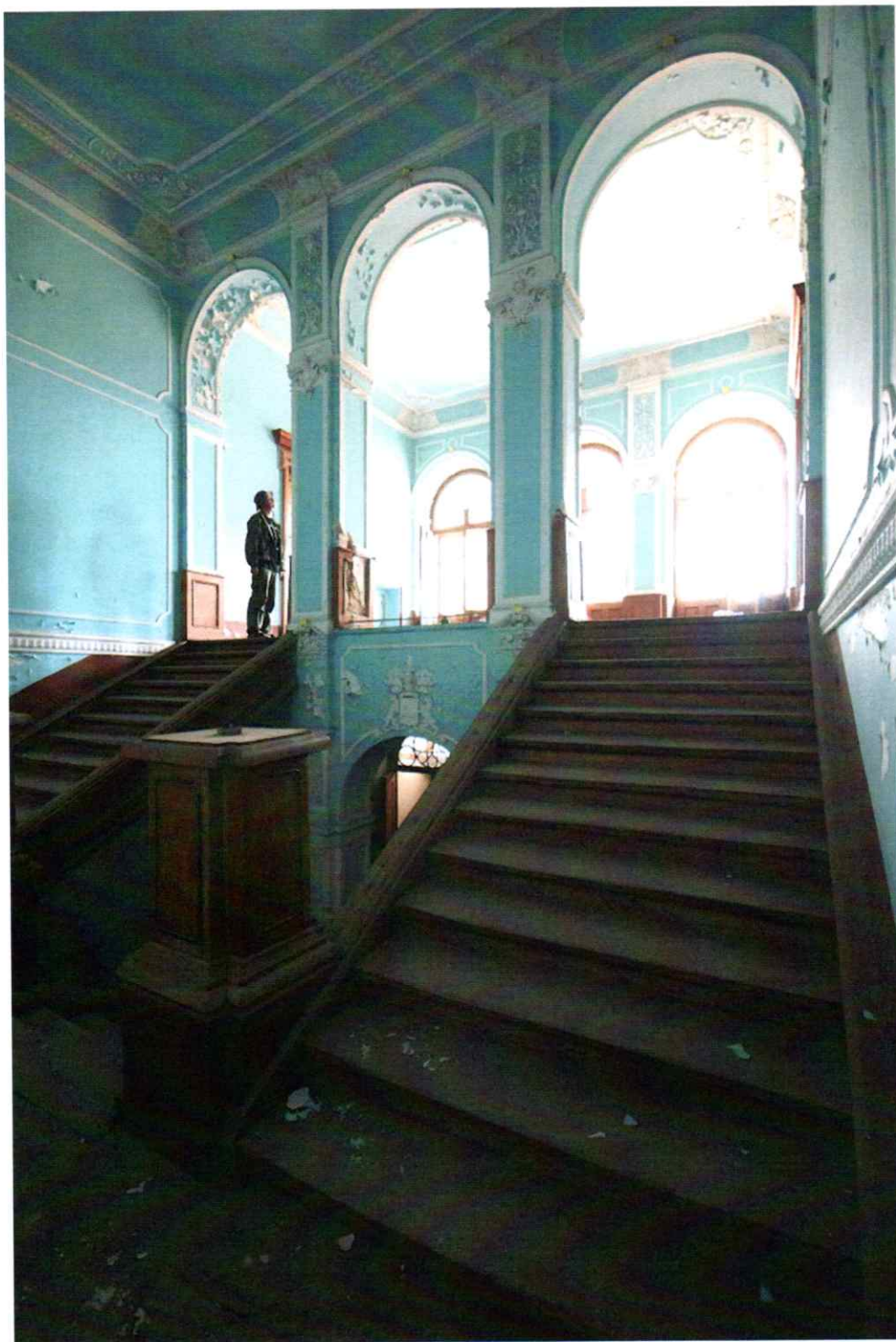
Вхід у палац

Фрагмент інтер'єру вестибюлю

Фрагмент інтер'єру вестибюлю

Фрагмент інтер'єру вестибюлю

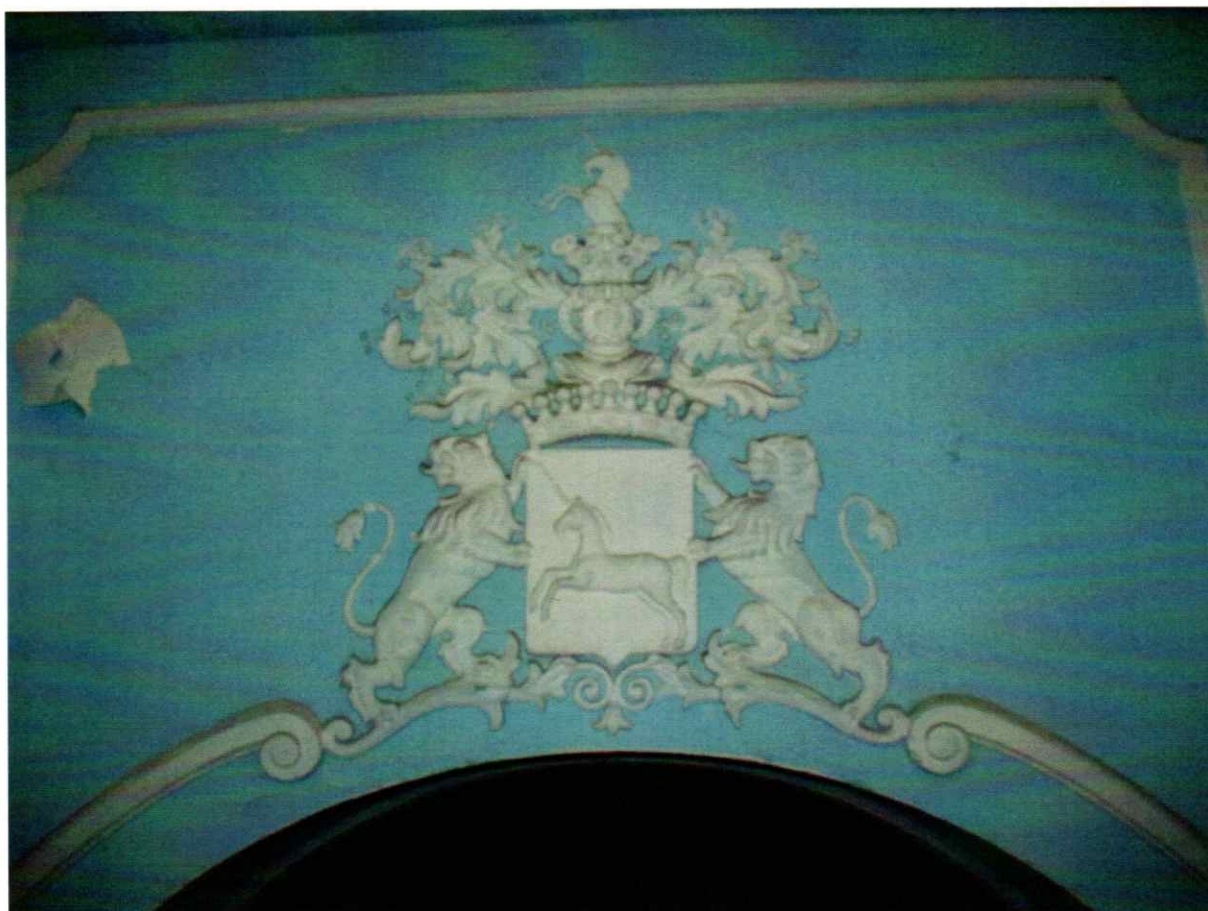
Фрагмент інтер'єру другого поверху

Фрагмент інтер'єру однієї з кімнат палацу

Другий поверх. Фрагмент інтер'єру.

Ліпнина із зображенням гербу Бадені

Одне з вікон палацу

Сходи в бічному крилі палацу

Конструктивні елементи даху

Підвал палацу

Підвал палацу. Фрагмент перекриття